XXVIII. ÉVFOLYAM, 36. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1972. SZEPTEMBER 7.

— Leporollak, drágám, mert még öt napig tart az olimpia…

KEDVES LUDAS!

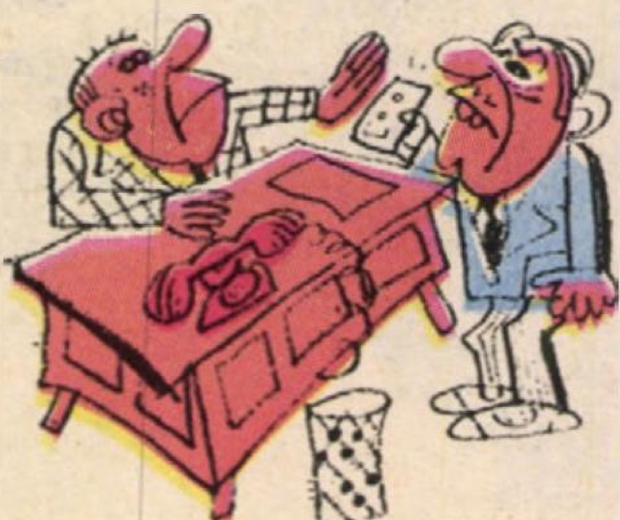
HONNAN IS TUDNÁ AZ IBUSZ?

Augusztus 14-én az IBUSZ (Felszabadulás tér 5.) irodájában három különböző jegyet váltottam a Budapest—Sopron vonalra. Ezekért, a helyjegyekkel együtt, fizettem 447 forintot.

Bizonyos családi okokból a jegyeket vissza kellett váltanom, s ezért *augusztus 15-én reggel 9 órakor* ismét elmentem a fenti IBUSZ-irodába, ahol közölték velem, hogy előbb a Keleti pályaudvaron kell „igazoltatnom” a jegyeket.

A Keletiben az ügyeletes tiszt, akihez röpke fél óra alatt eljutottam, közölte velem, hogy nem igazolja a jegyeket, mert azokat nem kell igazolnia, hiszen *3 éve rendelet van rá*, hogy a jegyeket igazolás nélkül vissza kell váltani. Csak úgy mellékesen megjegyezte, hogy az egyik jeggyel egyébként sem lehetne Budapestről Sopronba utazni, csak épp fordítva.

Ugyaneznap délután fél 5-kor az IBUSZ-nál: A jegyeket nem váltják vissza, menjek el a BVKH-hoz

(Lenin krt. 120—122) és ott igazoltassam a jegyeket.

Augusztus 16-án reggel fél 9-kor eljutottam a BVKH Visszatérítési osztályának a vezetőjéhez, Lepsánszky elvtárshoz, aki közölte, hogy nem kell igazoltatni a jegyeket, mert három éve (lásd fent!) ... Azt mondta, ha az IBUSZ-nak problémája van, hívja fel őt.

Ugyaneznap *délután 4 órakor* az IBUSZ-nál levő ügyintéző — immár jó ismerősöm —, kérésemre fölhívta Lepsánszky elvtársat, majd — úgy látszik meggyőzetve — hajlandó volt visszaváltani a jegyeket.

Néhány perc múlva már kézhez is vettem *280 forintot a 447 helyett.* Kérdésemre készségesen megmagyarázták, hogy a helyjegyek árát nem térítik vissza (ez: á 6 Ft, össz. = 18 Ft), a többi jegyből Győrig 15%-ot, onnan 16%-ot vonnak le, ami összesen egyenlő *31%-kal.* (Ügyes számítás!)

Bán János
Bp. V., Semmelweis u. 19.

VIGYÁZAT! ROBBAN!

Április végén, pinceásás közben, találtam a földben egy fel nem robbant tüzérségi aknát. Bejelentettem ezt a községi tanácsnál, ahol jegyzőkönyvet vettek fel róla. Hogy mi lett a jegyzőkönyv további sorsa, azt nem tudom, de azóta sem jött felém senki. Legalább tanácsot adjon valaki: mihez kezdjek az aknámmal?

Vida József
Abony, Beloiannisz u. 9.

LEHET SZÁZ MÉTERREL TÖBB?

A kerületi tanácsok költségvetéséből évről évre jelentős összeget fordítanak a járdák és a szilárd burkolatú úttestek építésére.

A XIV. kerületi Tanács sok örömet szerzett a környék lakóinak, amikor a Várna és Tábornok utca környékét járdával látta el, s alkalmassá tette a kulturált közlekedésre.

Joggal sérelmezik azonban a Tábornok utca 20-as számú ház lakói, hogy — a házuk előtt — egy 80—100 méteres szakaszt kifelejtettek a járdakészítésből. Az útépítők már el is vonultak és a jelek szerint minden marad a régiben: nyáron a por, télen a sár!

Vajon az anyagi erők jobb elosztásával, s jobb szervezésével, nem lehetett

volna elérni, hogy az említett száz méteres útszakaszon is aszfaltozott járdán baktassanak a járókelők?

(f. i.)

VISSZA A PÉNZT!

Tavalyelőtt eladtam kétszázöles balatonfenyvesi telkemet, ezt egy adásvételi szerződés és az illetékes járásbíróság végzése is igazolja. Ennek ellenére a fonyódi tanács továbbra is tőlem követelte az 1971. évi adót, 440 forintot. Mivel nem akartam kifizetni, letiltatták a fizetésemből.

Ez év március 4-én ajánlott levélben kértem a tanács adóügyi csoportját, vizsgálják felül intézkedésüket, és fizessék vissza a tőlem jogtalanul levont összeget. Minden létező igazoló okmányt megküldtem nekik, hogy ezzel is megkönnyítsem a dolgukat.

Intézkedés ezek után sem történt. Júniusban a Fonyódi Járási Hivatal adóügyi osztályára írtam egy méltatlankodó hangú levelet, sürgetve ügyem elintézését.

Válasz, intézkedés azóta sincs.

Kihez forduljak most már, hogy a jogosan visszajáró pénzemet végre megkaphassam?

Domokos Mátyás
Bp. I., Batthyány u. 31.

...gyik, újabban kidolgozott ...ozata szerint az orbitális egy- ... ...asem került le a ... rendről. Bár hivatalos közlést so...

miden italhoz
a megfelelő
POHARAT
nagy választék

VANNAK MÉG HIBÁK

A rendelő csak ránézett
és így bólintott: — Rendben!
Indítható a hirdetés,
nincs benn hiba egy szem sem!

A rajzolótól elkerült
a cinkográfiába,
a klisé is elkészült, bár
az ára kissé drága.
A cinkográfus ránézett
és így bólintott: — Rendben!
Elvihetik a klisét, mert
nincs benn hiba egy szem sem!

A klisét kézbevette a
szerkesztő, majd a nyomdász,
a tördelő, a korrektor,
ki sajtóhibát bolház,
és mind bólint: — Indítható
e kis hirdetés. Rendben!
Kifogástalan grafika,
nincs benn hiba egy szem sem...

Bedő István

GYÁL KENYERE

Gyakran megesik, hogy a gyáli élelmiszerboltokban nem lehet kenyeret kapni. A boltvezetők, ha megkérdezzük őket, azt mondják, ők rendelnek eleget, de a sütőipar nem szállít annyit, amennyit kérnek. A sütőipari szakboltban viszont azt mondják: ők szállítanának bármennyit, de a boltvezetők nem rendelnek többet. Jó lenne, ha a tanács is megvizsgálná, mi hát az igazság, és hatásosan intézkednének, hogy minden gyáli boltban legyen elég kenyér.

Jánvári Mihályné
Gyál, Jókai u. 43.

ÁRAMMÉRŐ

Évekkel ezelőtt bevezettem bajnai lakásomba a vízmelegítőhöz az éjszakai áramot. A hozzá való órát megvettem. Most Esztergomba helyeztek, oda is költözöm, de az ÉDÁSZ nem ad engedélyt ahhoz, hogy az árammérő órát magammal vigyem. Azt írta a nyergesújfalui kirendeltség vezetője: vegyek egy új órát, 1510 forintért, a bajnai órára biztosan szüksége lesz az utánam beköltözőnek. Nem értem, miért kell nekem ismét éjszakai áramot mérő órát vennem, miért nem vihetem magammal a régi órát az új lakásomba? Miért nem rendelkezhetem valamivel, mint sajátommal, ha egyszer kifizettem az árát?!

Dr. Kisdéry József
körzeti orvos

TAXI-KALAND SIÓFOKON

Kétheti üdülés után, augusztus 13-án, a késő esti vonattal akartunk hazautazni Siófokról. Mivel sok csomagunk volt, már délben megpróbálkoztunk a taxi-előrendeléssel. A telefondrót túlsó végéről egy férfihang azt közölte, hogy *még korai* a rendelés, próbálkozzunk később. Két órakor újból telefonáltunk, de akkor azt a választ kaptuk, hogy *elkéstünk* a rendeléssel. Később tettünk még egy-két reménytelen kísérletet, de mindig azt a választ kaptuk: nem tudnak a kért időre kocsit biztosítani.

Kölcsönkértünk egy kerékpárt, s azzal toltuk ki csomagjainkat a vasútállomásra. S a történet csattanója: amikor felmálházott kerékpárunkkal a taxiállomás mellett elhaladtunk, meglepve láttuk, hogy két kocsi vesztegel ott, üresen, vendégre várva...

K. Sz.
Bp. VI., Lenin krt. 73.

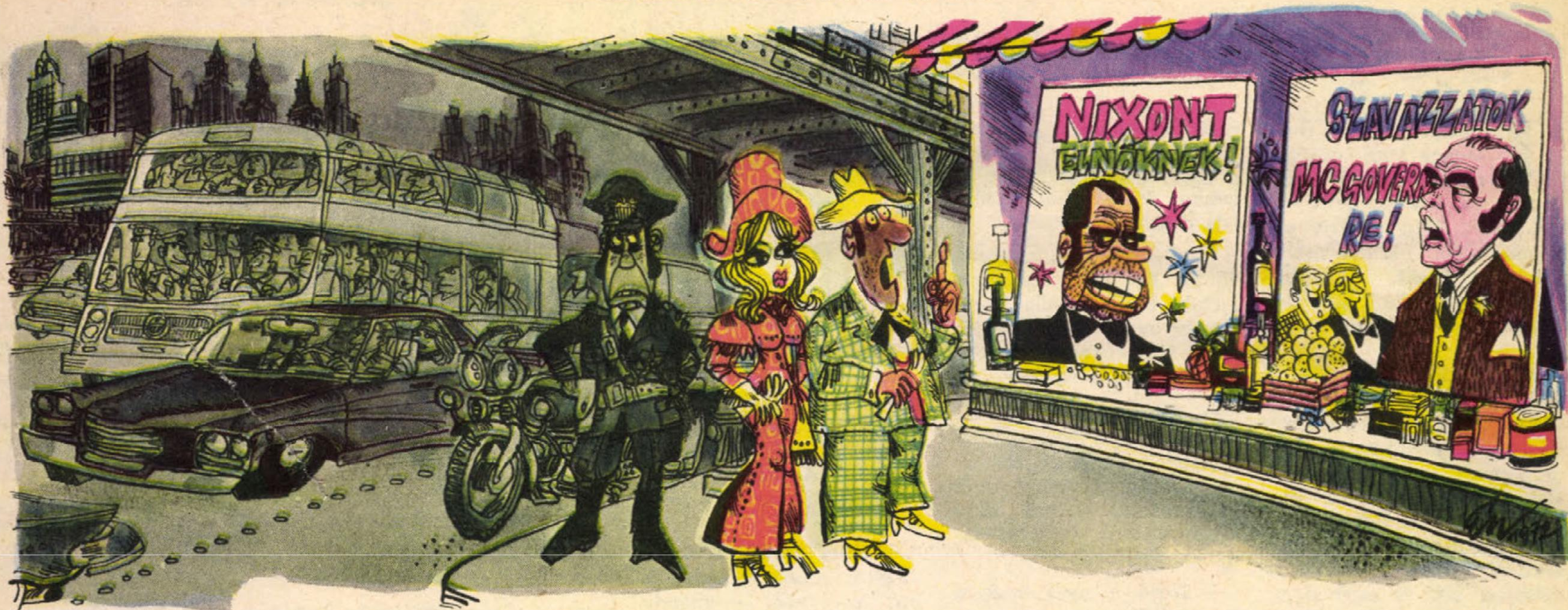
A CÍMZETT VÁLASZOL

„Segítsen az Utasellátó” című cikkük nyomán intézkedtünk, hogy a komáromi vasútállomás söntésében levő, erősen vízköves, s ezért lassan melegedő kávéfőző gépet cseréljék ki. Központi raktárunkból egy másik jó állapotban levő gépet küldtünk ki helyette.

Kiss Károly
az Utasellátó V. Kirendeltségének igazgatója

KERESKEDELMI VISZONYOK AZ USA-BAN

Endrődi István rajza

– Nem ártana bővíteni a választékot...

BECSÜLETES RIKKANCS

Újságjainkat sok mindennel lehet vádolni, de azzal nem, hogy engedményt tesznek az alacsonyrendű közízlésnek. Ha közölnek is hébehóba híreket bűnügyekről, katasztrófáról, filmsztárok születésnapjairól, igyekeznek eldugni a lap valamely félreeső helyén. A címlapot meg vastag betűkkel, igazi, komoly, jelentős események számára tartják fenn.

Ez így helyes. Mi sem idegenebb tőlünk, mint a bulvársajtó szenzációéhsége.

Az ám, de amint a lap kikerül a szerkesztőség hatalmából és bejut az „értékesítés" szférájába, merőben más törvényszerűségek érvényesülnek. A kis sarki építményekben, amelyeket közönségesen újságpavilonoknak nevezünk, új életet kezdenek az újságok. A képeslapok boldogabbik felüket mutatják a közönségnek, pedig a hátsó oldalon egy teljesen jelentéktelen fiatal lány jelentékeny idomain kívül semmi különös nem látható. Az újságárusok, akik pedig a szerkesztők munkáját folytatják, más eszközökkel, egészen másképp ítélik meg az újságközlemények fontossági sorrendjét is. Teljesen érdektelen események világgá kiáltásával hívják fel a lapra a járókelők figyelmét.

A minap is hosszasan időztem egy ilyen újságárus pavilonja előtt. Mélységesen felháborodva a látottakon és hallottakon, e szavakkal fordultam hozzá:

— Mondja, jó uram, hogyan veszi ön magának a bátorságot, hogy meghamisítsa a szerkesztők szándékait?

— Mi a hézag? — röffentett rám, aztán tovább kiabálta: „Megverte az anyósát, mert az elsózta a levest... Megverte az anyósát, mert..." — Miért, talán nem ezt írja az újság?

— Az újság ezt is írja, de hogy írja? Az utolsó előtti oldalon, egy hasábon, hat sorban, ahogy illik.

— Az engem nem érdekel! — vonta meg a vállát. — Benne van, jogom van kiabálni. Nézze, hogy kapkodják a lapot.

Tényleg fogyott az újság. De én nem tágítottam.

— Nem érzi, hogy ez tisztességtelen dolog? Ha van szeme, láthatja, hogy a mai igazán jelentős esemény az első oldalon van. Ha egyszer azt tették oda, akkor az a fontos, akkor magának azt kell kiabálnia és nem azt, hogy valaki elsózta az anyósát. Különben félrevezeti a közönséget...

Emberem erélyes fellépésemre mintha elbizonytalanodott volna.

— De értse meg, nekem el kell adnom a lapot...

— Éppen ez az. A szerkesztők írják az újságot, ők is nyilván ugyanezt szeretnék. Ne akarjon pápább lenni a pápánál. Az meg miféle dolog, ahogy maga kirajzszögezi például ezt a képes újságot... Szégyellheti magát! A szerkesztőség nagy gonddal összeválogatta három szivarozó szenátor fényképét és kitette az első oldalra. Nyilván azért, mert ez érdekli a legjobban a közönséget. Erre maga se szó, se beszéd, megfordítja az újságot és a másik oldalát teszi közszemlére, ahol egy pincsi kutya látható szmokingban.

— De kérem, a népek nagyon szeretik a kutyát, jobban, mint a szenátorokat.

— Ugyan, honnan szedi ezt? Maga ne szerkesszen, hanem áruljon...

Ha hiszik, ha nem, sikerült meggyőznöm a konok embert.

Már napok óta figyelem. Most úgy árulja a lapot, ahogyan illik. Ül a kis székén és ilyeneket mond:

„A Statisztikai Hivatal jelentésével a Déli Napló..."

„A legfrissebb érkezések a Ferihegyi repülőtérre..."

„Ülést tartott az országos számviteli albizottság..."

Kissé bánatos, monoton hangon kiabál ugyan, de kiabál. Én pedig elégtétellel nyugtázom, hogy nem adtam neki rossz tanácsot. Végigjártam valamennyi árudát, de vitathatatlanul ő a legjobb üzletember. Nála a legnagyobb a választék. Neki van a legtöbb újságja.

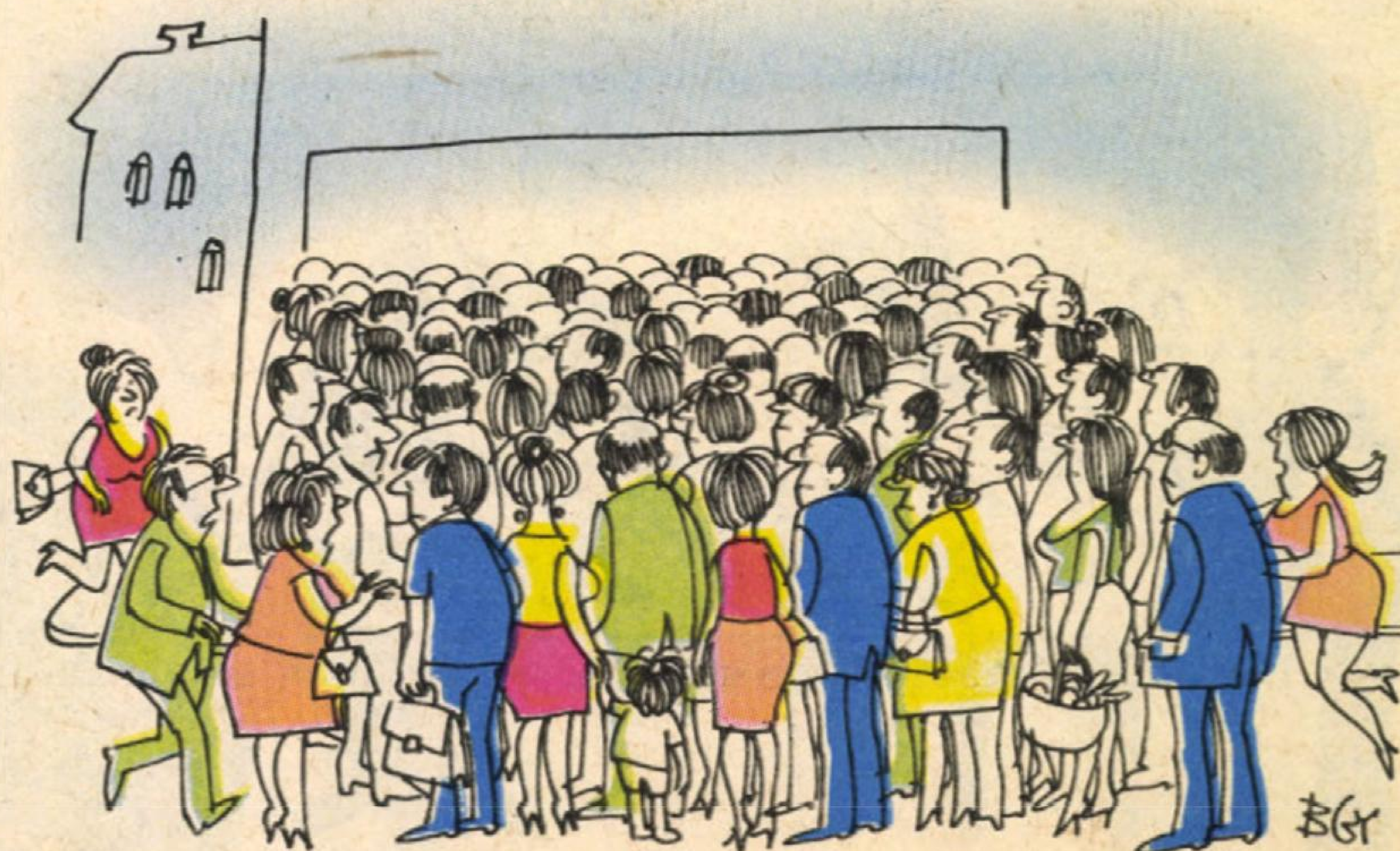
Novobáczky Sándor

CSATA ELŐTT

– Úgy harcoljatok, hogy a tévé egyenes adásban közvetíti...

KÍVÁNCSI PESTIEK

– Fagylalt? Bútor? Kenyér? Vagy talán baleset?

EGEREK ÉS OROSZLÁNOK

Napkelethy Álmos már zsenge ifjú korában nagy ügyre: az oroszlánok irtására tette fel az életét. Megszervezte az Oroszlánok Leküzdésére Alakult Ligát, amelybe osztálytársai közül két fiú és a szeplős Sarolta lépett be.

A fiúk hamarosan hűtlenek lettek a Ligához. Futó vagy tartósabb szerelmek, később a foglalkozásukkal járó napi teendők, társadalmi kötelezettségek elvonták őket az Ügytől. Sarolta állhatatos maradt, kitartott Álmos mellett. A felesége lett, s egyben a leghűségesebb munkatársa. Esténként szorgalmasan másolgatta férje „Hogyan irtsunk oroszlánokat?" című nagy tanulmányának elkészült fejezeteit. Éjjelente nagy műgonddal fonta azt a speciális oroszlánfogó hálót, amely az Álmos tervei szerint készült, szantálfából, ausztrál kenderből és szattyánbőrből. Éjszaka font, nappal futott: loholt végig a városon, hogy összegyűjtse férjének a tanulmány megírásához szükséges adatokat, felkutassa a forrásmunkákat. Takarítani már semmi ideje sem maradt, Álmos különben is nagyon haragudott, ha ilyen időtrabló foglalatosságon érte. Így aztán mindig tele volt a lakás legyekkel, szúnyogokkal, kabócákkal, s ideoda cikázó egerekkel.

A fiúk, régi barátaik, emiatt is egyre ritkábban jártak el hozzájuk. Nem bírták, hogy amint beléptek a házba, rajokban rontottak rájuk a rovarok.

— Miért nem irtjátok ezt a sok rusnya bogarat? — kérdezték mérgesen, miközben dühödten csapkodták az orrukat, fülüket maró szemérmetlen légy- és szúnyoghadat.

— Nézd a nagyreményű ifjakat! Oroszlánvadásznak készültek hajdanán, s most már csak a legyek ellen tudnak fenekedni! — mondta megsemmisítő gúnnyal Álmos. — Nem, barátom, én nem aprózom fel az energiámat, nem fecsérelem az időmet a legyekkel való hadakozásra. Én nagy dolgokra születtem: nekem az oroszlánokkal kell megküzdenem!

A fiúk megpróbálták józanabb belátásra bírni:

— Álmos, az ég áldjon meg, elmúltunk negyvenévesek, mondd, hány oroszlánnal akadt dolgunk enynyi év alatt? Be kell látnunk, hogy a mi éghajlatunkon nincsenek oroszlánok, százezrével teremnek viszont a döglegyek. Nem okosabb volna mégis inkább ellenük hadakozni?

— A sas nem fogdos legyeket! — mondta gőgösen Álmos. — A pillanatnyi helyzet titeket látszik igazolni, de eljön még az én időm is!

És eljött. Egy napon két cirkuszi oroszlán kiszabadult a ketrecéből. Rémület ült a városon, a fiúk rohantak Álmosért: menjen, fogja el az oroszlánokat.

— Nem mehetek, beteg vagyok, mozdulni sem tudok az ágyból — mondta szégyenkezve Álmos. — Valami förtelmes kór támadott meg, amit állítólag a házi rovarok terjesztenek. Ne gyertek közelebb, ragályos...

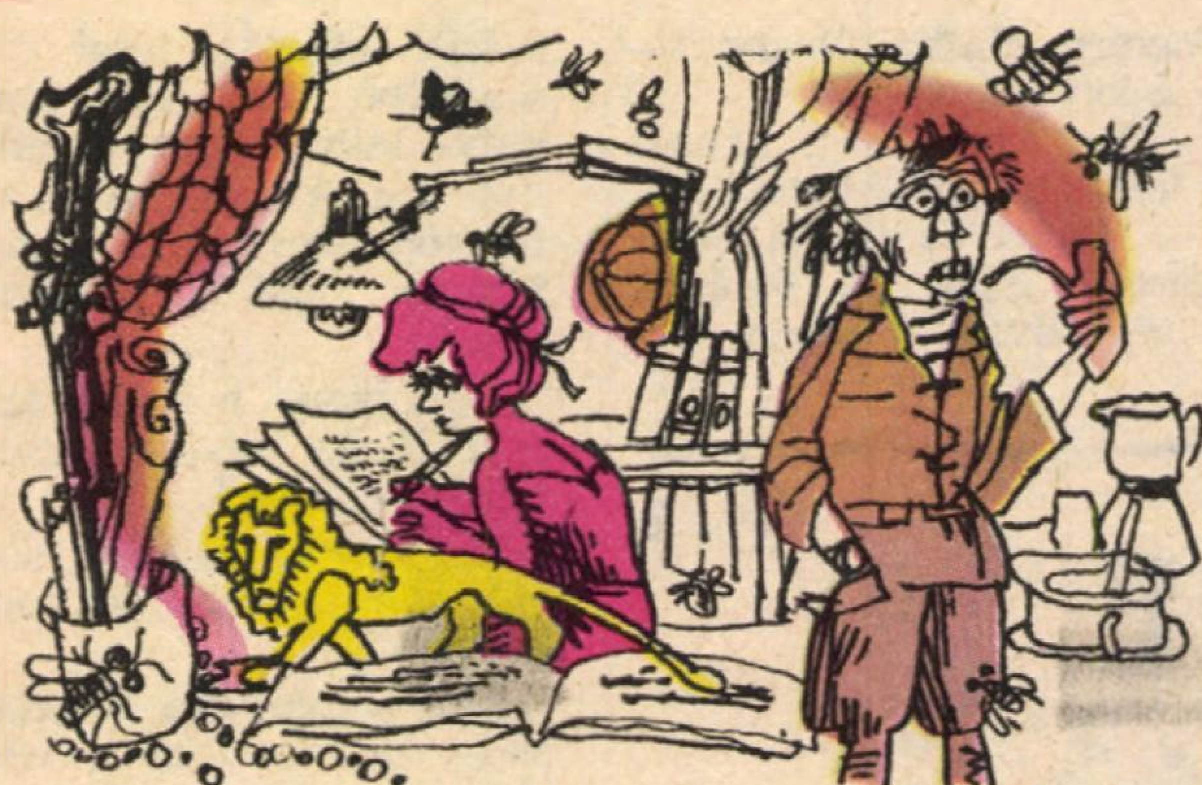
— Hol van Sarolta? Hozza azonnal az oroszlánfogó hálót!

— Nincs háló, és nincs Sarolta... Szegénykém nagyon nehezen, de fegyelmezetten tűrte a légyinváziót. Nem merte irtani, de még hessegetni sem őket, miattam. A minap aztán felmondták az idegei a szolgálatot. Baltával és nagykéssel nekiesett az oroszlánfogó hálónak, miszlikre vagdalta a szantálfát és a szattyánbőrt, és 625 légycsapót csinált belőle. Természetesen azonnal elkergettem...

— Legalább az oroszlánirtásról írott híres tanulmányod kéziratát add ide, hogy annak alapján próbáljunk valamit csinálni!

— Az ott van az íróasztalom legalsó fiókjában.

A kihúzott fiókban a fiúk csak egy népes egércsaládot találtak. Nagy lakmározásban voltak: épp akkor ették az utolsó falatokat Álmos kéziratából...

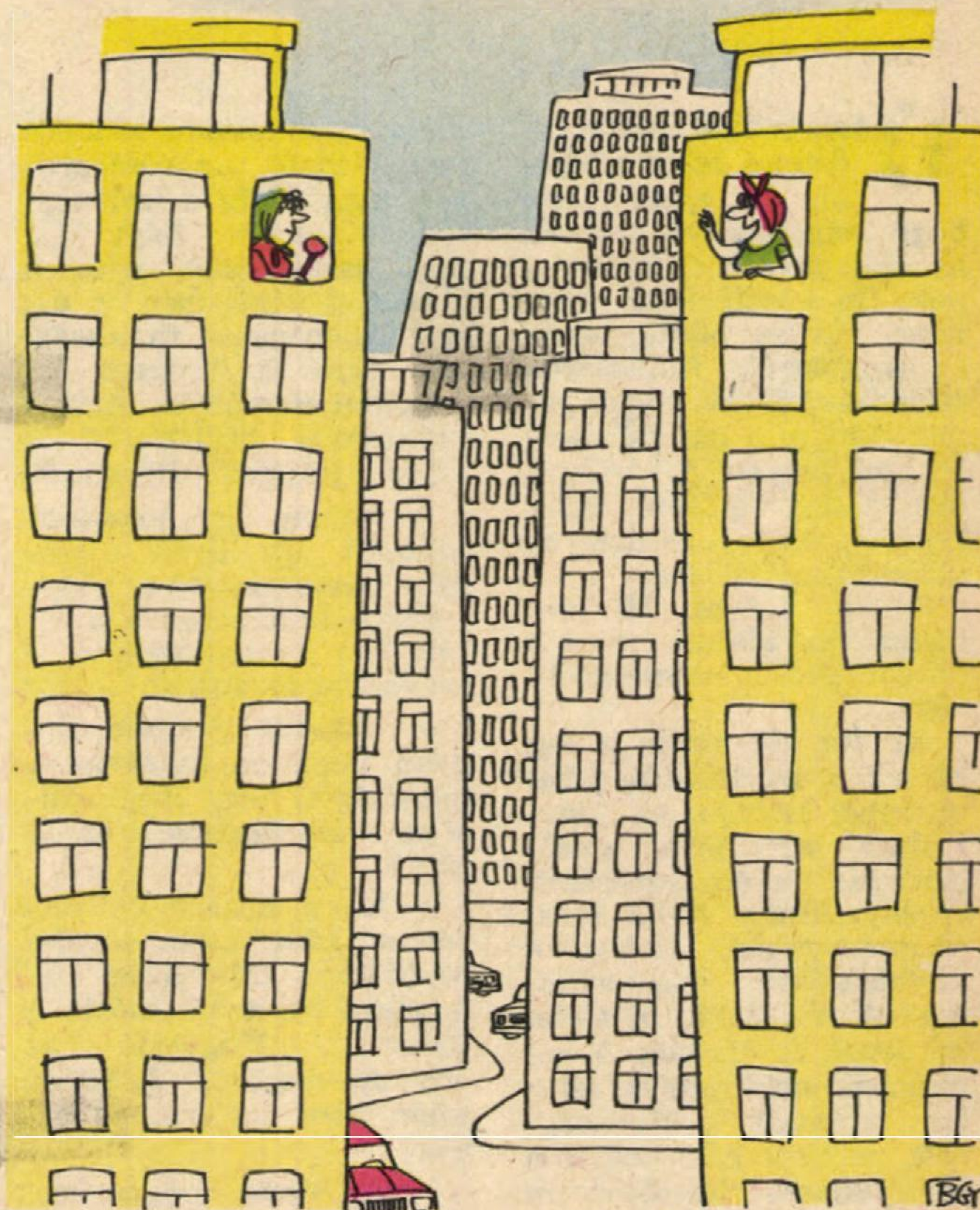
Radványi Barna

SZEMÉRMES KISLÁNY

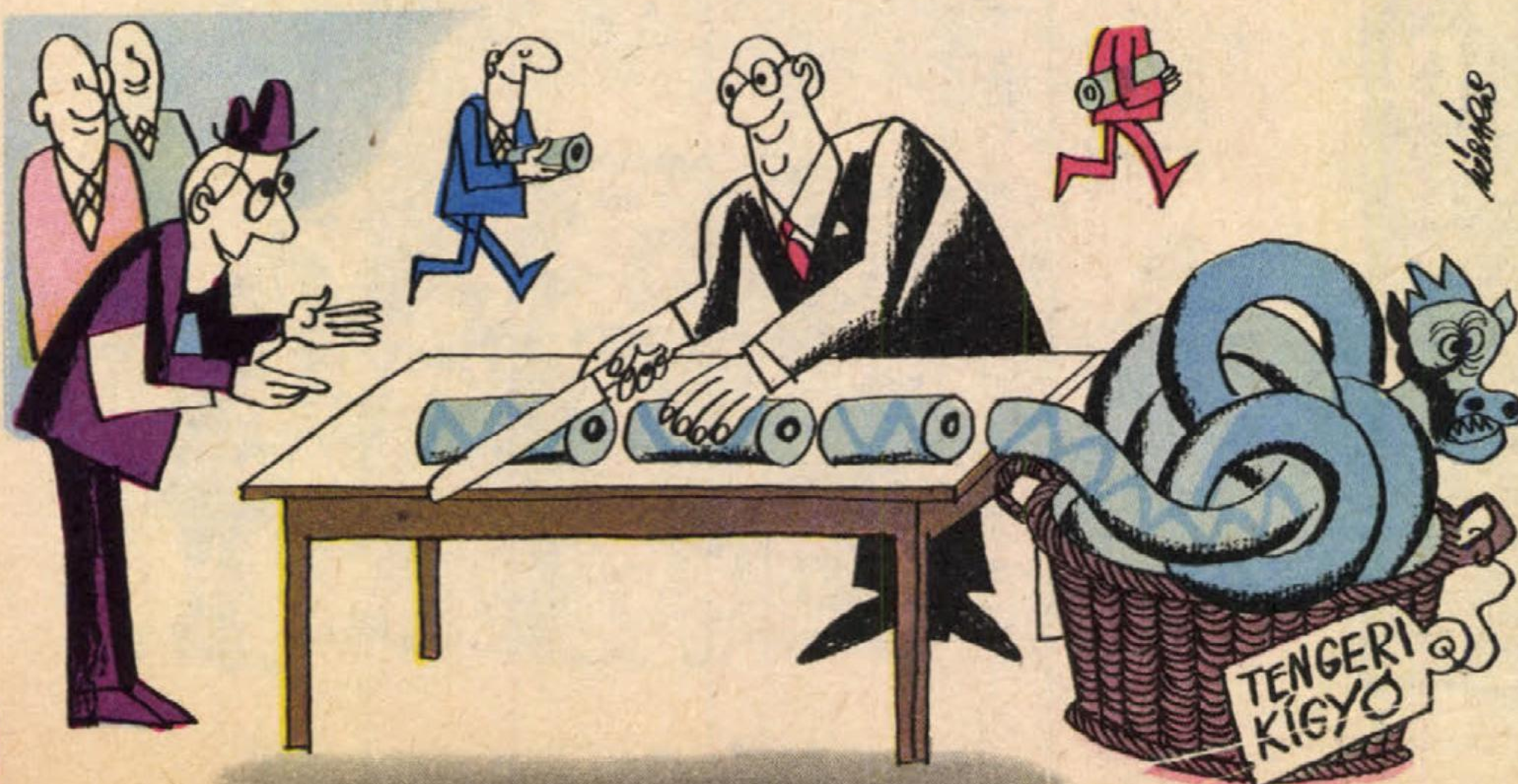
– Legalább addig fordulj el, amíg felöltözöm...

VÁROSLAKÓK

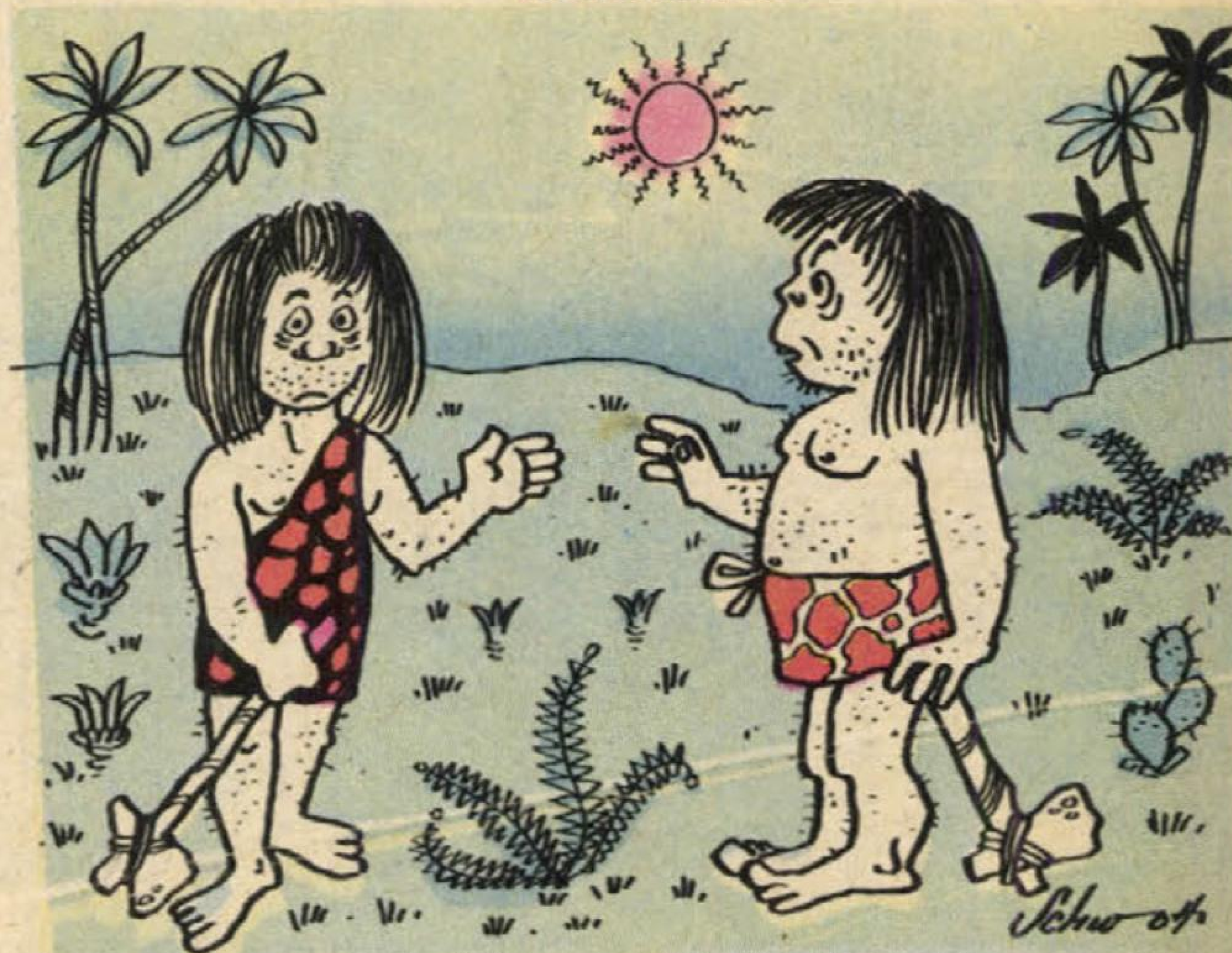

– Mi jót főz ma, szomszédasszony?

AZ ÜGYVITEL EGYSZERŰSÍTÉSE

KŐKORSZAK

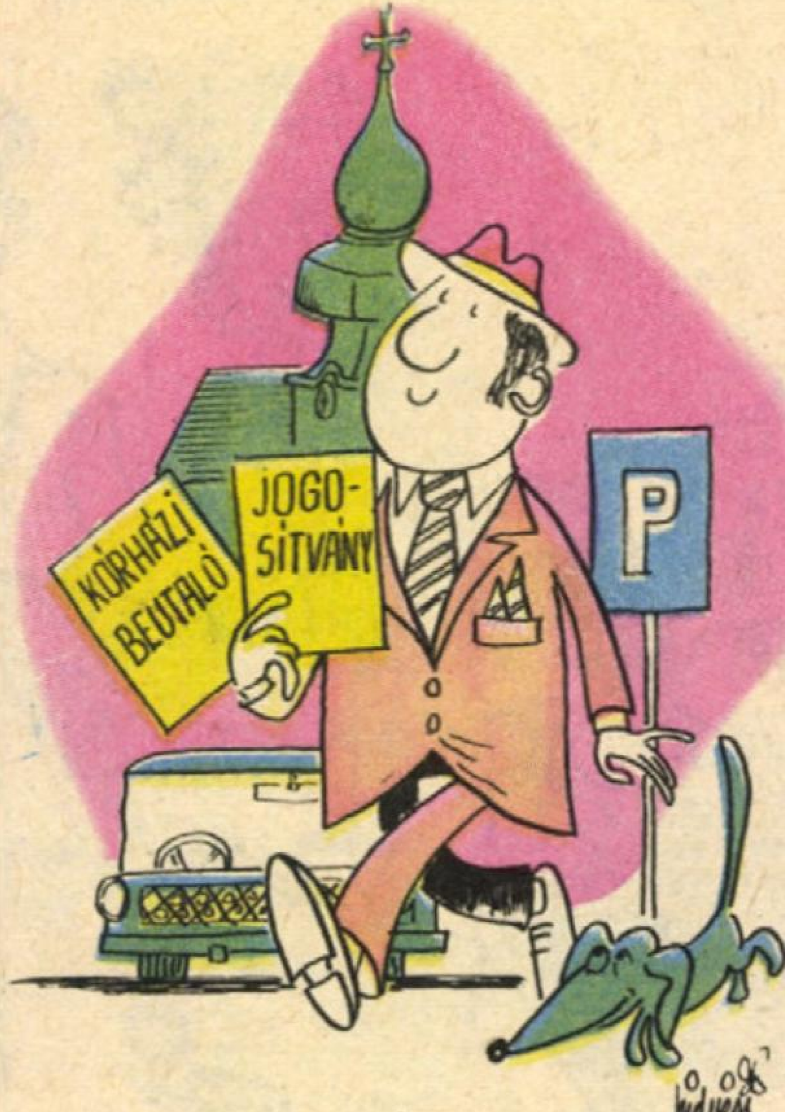

– Nehéz időket élünk...
– Ez semmi! Képzeld, mi lesz itt a bronzkorszakban!

SZAKMAI TOVÁBBKÉPZÉS

ELŐRELÁTÁS

A FELEMELKEDÉS ÚTJA

– Nálunk, az Egyesült Államokban, minden polgár eljuthat a legmagasabb tisztségekbe is . . .

(„Die Volksstimme", Bécs)

A RURITÁN

Csengettek, az asszony kinézett, aztán gyorsan visszahúzta a fejét.

— Úristen, tudod ki van itt? Guidó, a ruritán.

— Őrület! Hogy kerül az ide?

— Ne viccelj! Te hívtad meg!

— A fene gondolta, hogy komolyan veszi!

Guidóval tavaly ismerkedtek meg Ruritánia bércei között. Amikor a Zastawa lerobbant a Purzicsán-hágó kövein, Guidó hat fekete bivallyal vontatta be őket a tanyára, és ragaszkodott hozzá, hogy teljes szabadságukat nála töltsék. Guidó a rózsák kazlait szórta az asszony lába elé, esténként pedig a hősi múlt dalait intonálta dorombszó mellett, miközben vékony bajsza boldog felkiáltójelként meredt a ruritán ég felé. És mindezért egy vasat sem fogadott el, csak nevetett a csodálatos fehér fogaival. Persze, hogy meg kellett hívni, ugorjon be, ha Pestre vetődik, ez még nem kerül semmibe. Hát mit ád az ég, Guidó szó szerint vette, hiába, a ruritánoknak még csiszolódniok kell a világ dolgaiban.

— Borzasztó — mondta a férj. — Csak úgy fogja magát és beállít?

— Ami azt illeti, megírta, hogy az este érkezik. De én azt hittem, hogy csak marháskodik.

— Ebből megtanulhatod, hogy egy ruritán sosem marháskodik — mondta a férj komoran. — Rémes.

— Mit csináljak? Beengedjem?

— Tudsz jobbat?

Guidó mindenkinek háromszor a nyakába borult, ami ruritán viszonylatban még a legszerényebb üdvözlésnek számít.

— Érkeztem este — mondta tört nyelven, amelyet mindannyian bírtak. — Keresem baráti arcotok pályaudvaron, sehol egy mosoly. Szundizok váróterem, pad kényelmes, mint kő, de rendőr mogorva. Miért ti nem jöttetek elejbém, he?

— Na, most légy észnél, Tihamér — mondta az asszony.

— Bízd csak ide, Vilma — szólt a férj. — Támadt egy üde tippem.

Nagyot csapott Guidó vállára és kurjongatni kezdett.

— Ember vagy a talpadon, fiú! — ordította. — Ősi magyar szokás, hogy minden vendéget próbára kell tenni. Minél kedvesebb a vendég, annál keményebb a próba. Ez nálunk kvázi folklór. De te megálltad a helyed, hát most már vér vagy a vérünkből. A keblemre, fickó!

— Nagyszerű — üvöltött Guidó. — Nagy kujonság ez, méltó harcos katonanéphez. Erre iszunk.

Bőrtömlőből bort csurgatott minden fellelhető edénybe és egy népművészeti csuprot tett az asztalra, tele tiszta szép mézzel. A ruritán pesti programját ezek után végig az ősi magyar szokások szigorú rendje szabályozta.

A lichthófban aludt, hiszen ősi magyar szokás, hogy a legkedvesebb vendég kapja a legkisebb szobát, ahová ellenség már csak azért sem teheti be a lábát, mert nincs egy talpalatnyi hely.

Felásta a kertet, mert az ősi földet baráti verítékkel művelni nem csak ómagyar szokás, hanem egyenesen a legjobb ómen.

Az üzemi étkezdében kosztolt, mert a munkahely szent, oda ősi magyar szokás szerint csak a legjobb barát léphet, míg a kevésbé jó barátnak, szintén ősi magyar szokás szerint, szégyenszemre be kell érnie luxuséttermekkel.

Így alig érthető aztán, hogy Guidó porcelán mosolya mind ritkábban villant fel, s a második hét végére vékony bajsza is csüggedten fityegett, mint két szomorkás ruritán kérdőjel. Az utolsó napon fogta a kis motyóját, tizenkétszer kezet csókolt az asszonynak, ami ruritán viszonylatban felért egy zord elutasítással.

— Hát szerbuc — fordult aztán a férj felé tört nyelven, amelyet valamennyien bírtak. — És kösz a vendégszeretetért.

Közelebb lépett, mutató- és középső ujja közé szorította Tihamér orrát, megcsavarta, hogy csak úgy recsegett.

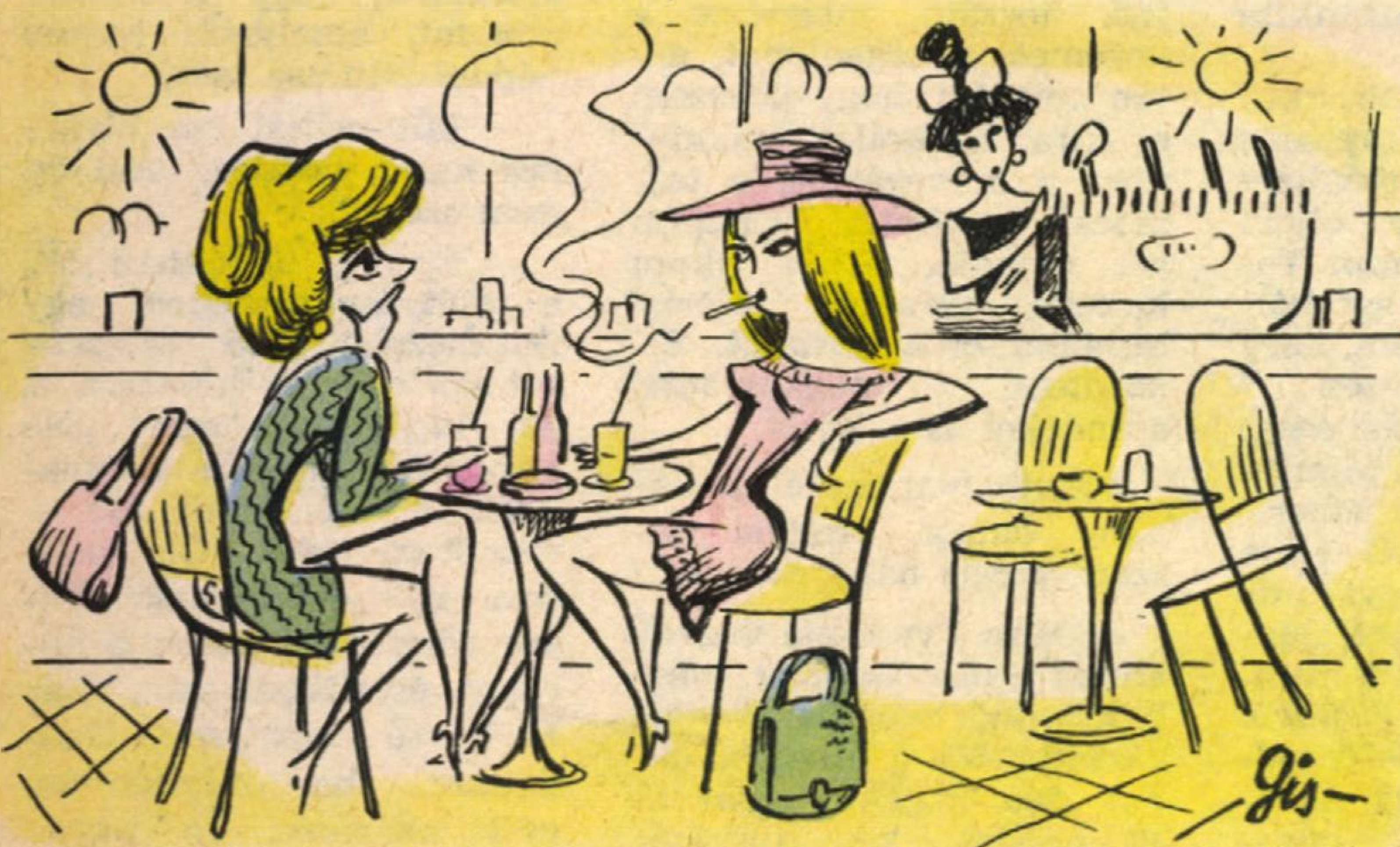
— Tiftára bedilifbél — üvöltött a férj egy kicsit náthásan. — Mi a féfkef fenét jelentfen ev a marhafág?

— Ősi ruritán szokás — mondta Guidó. — Így búcsúzunk azoktól, akiket nagyon szeretünk.

Lehet, hogy a ruritánoknak még csiszolódniuk kell a világ dolgaiban. De hogy rém tanulékonyak, az bizonyos.

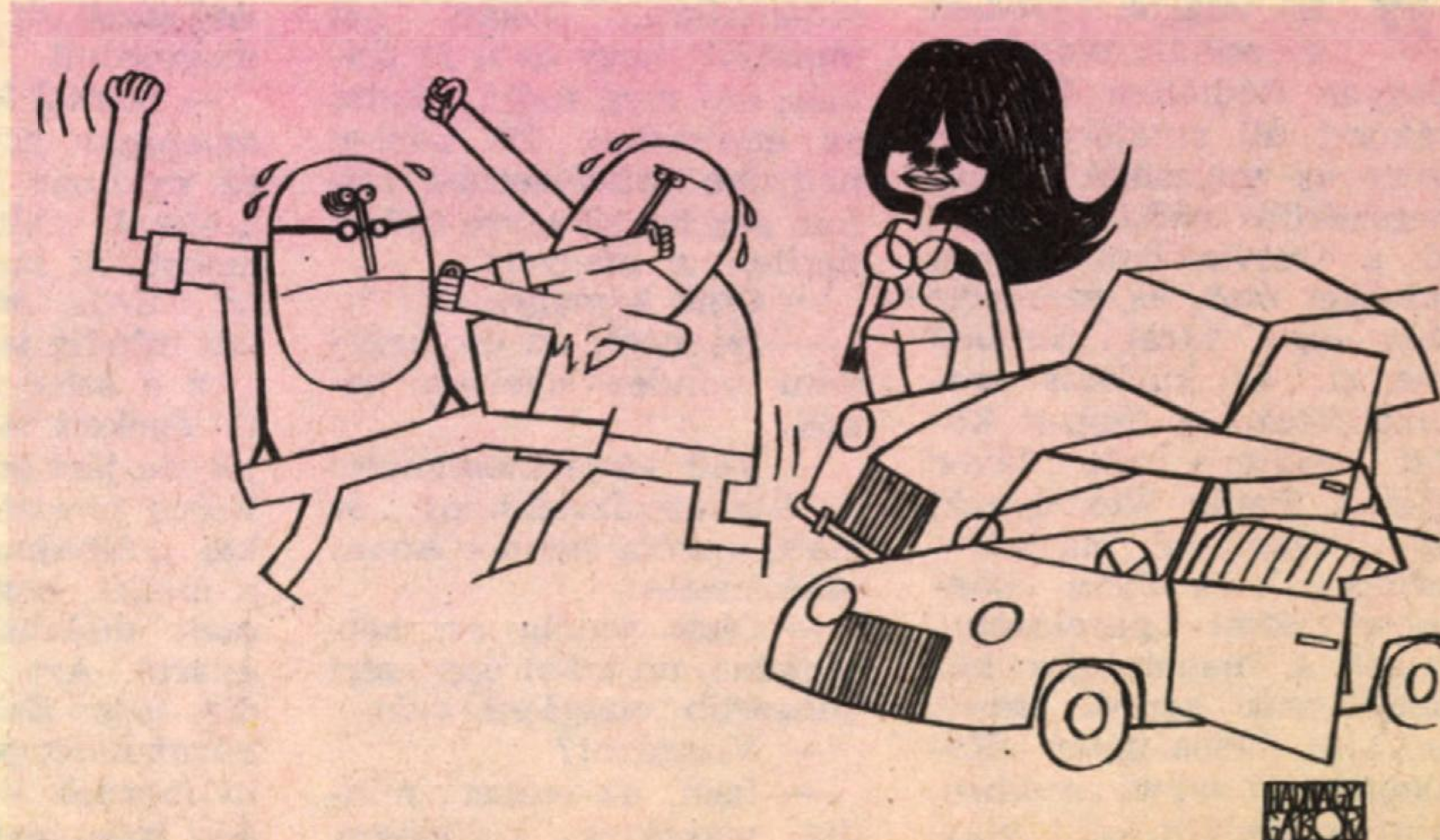
Peterdi Pál

PROBLÉMA

– Olyan gondban vagyok, drágám. Nem tudom, mit vegyek fel a tüdőszűréshez . . .

AUTÓSTOP

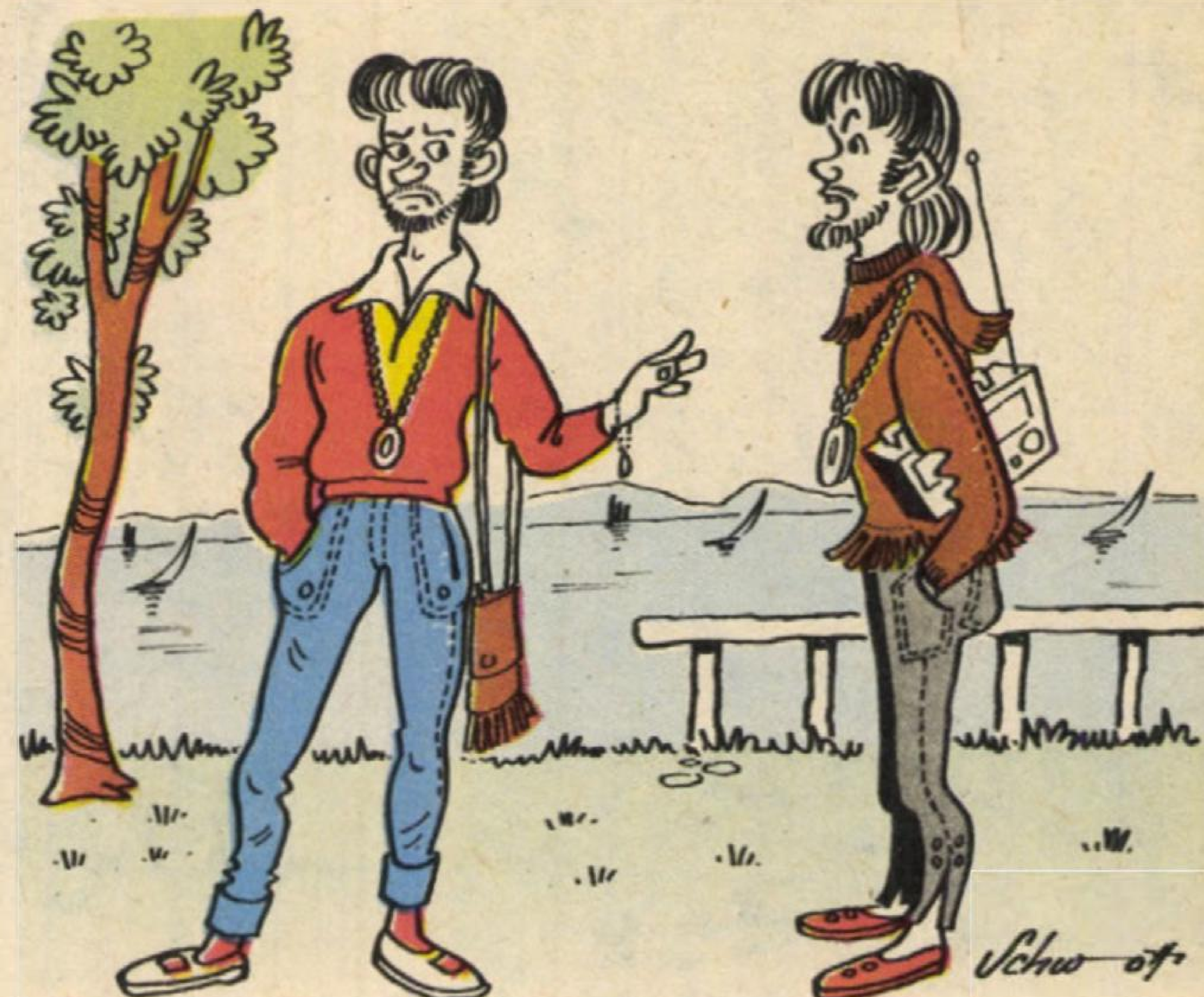

A CSÁBÍTÁS TRÜKKJE

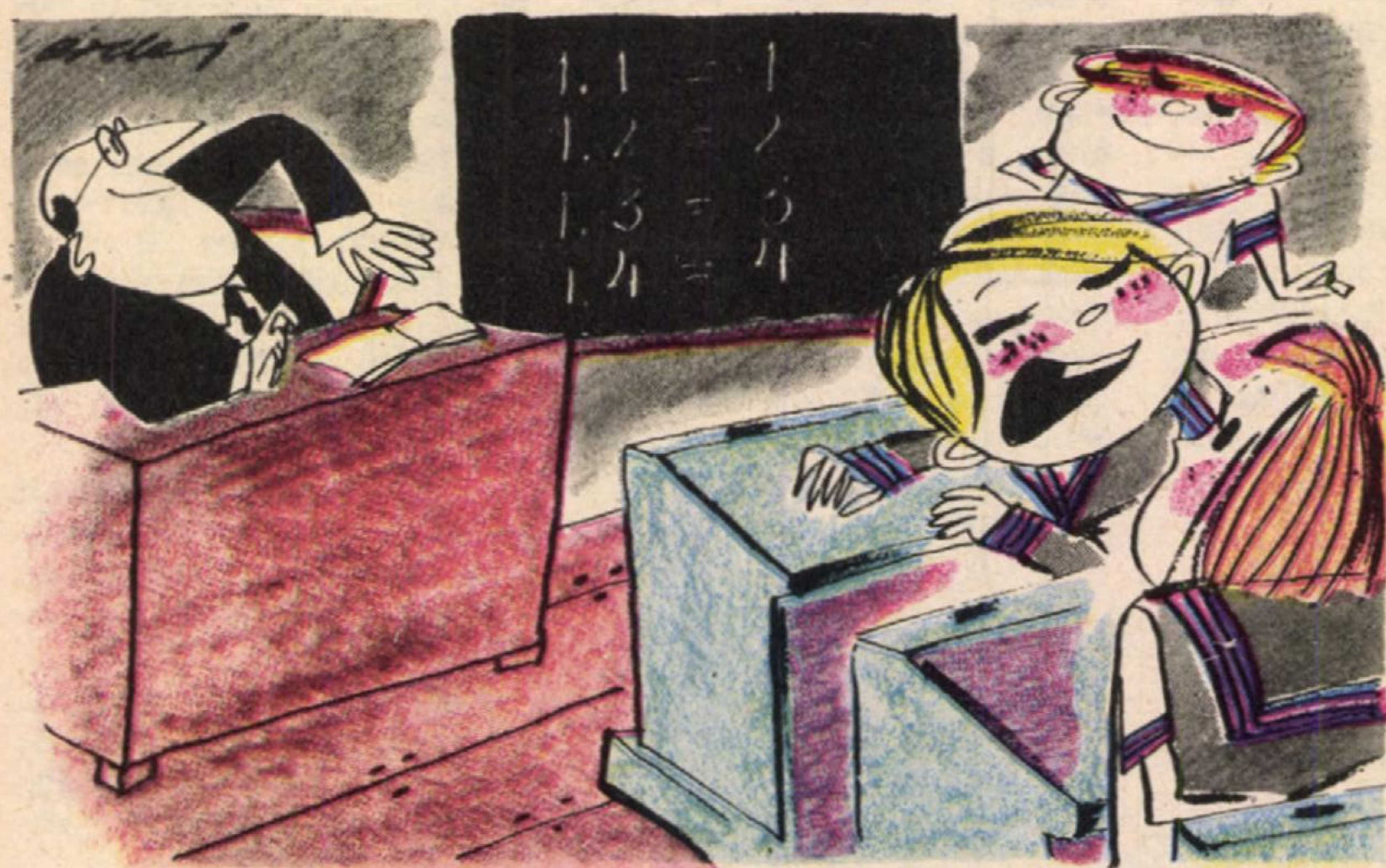
– És évenként kétszer külföldi tanulmányút...

ABSZOLÚT CINIZMUS

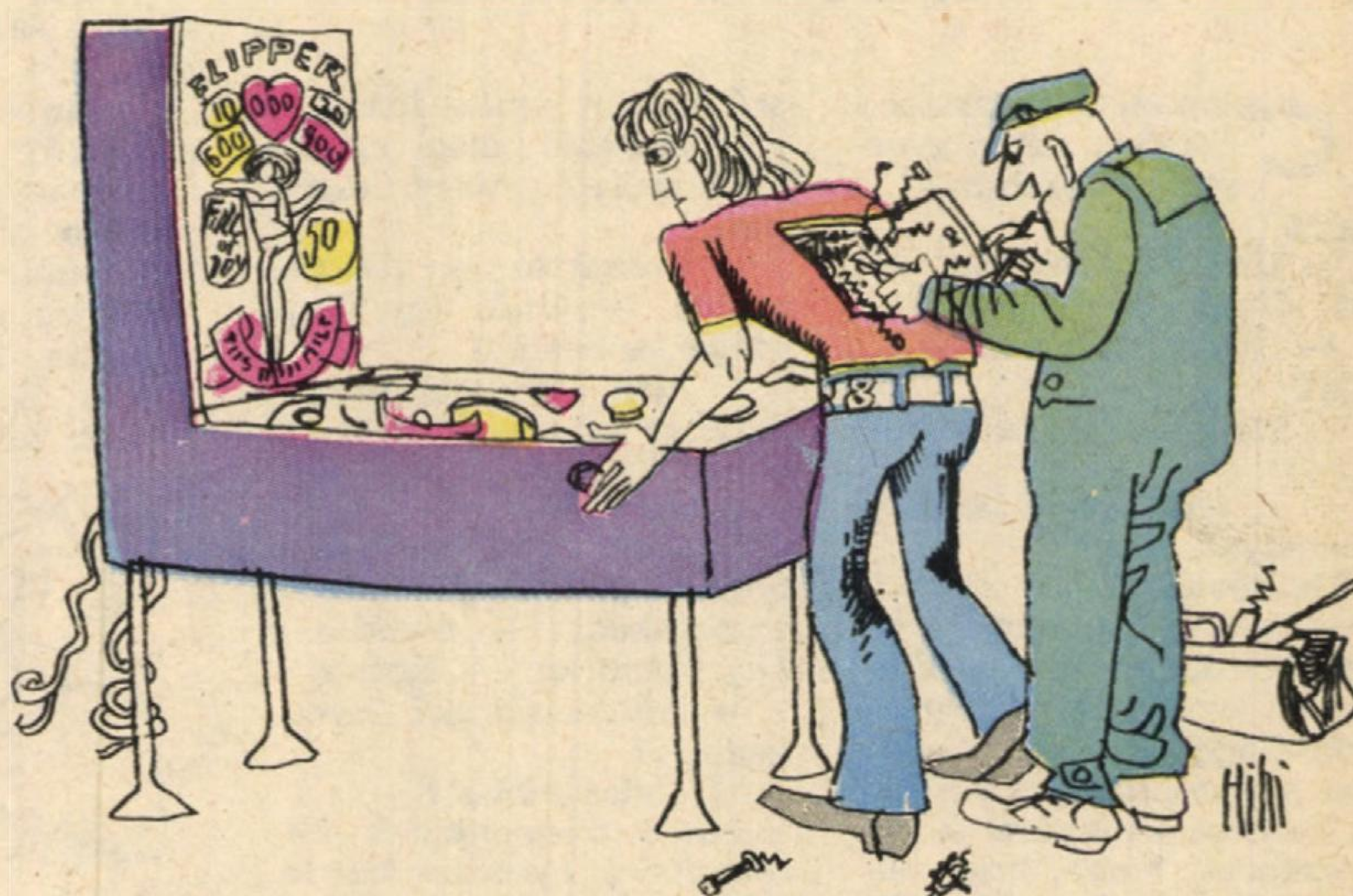
– Na, meg vagy elégedve?
– Nem. Mivel?

AZ EMINENS

– Micsoda memória! Ez még mindig tudja az egyszeregyet...

ÜZEMZAVAR

HUMORÜGYBEN KOZÁK GÁBOR JÓZSEFFEL

Híres ember, bejárta a fél világot, 1927-ben muzsikált először a Magyar Rádióban (még a Rákóczi úti stúdióban), és azóta is muzsikál szinte megszakítás nélkül, muzsikál a Televízióban (a tévé indulása óta), és szerepelt vagy egy tucat filmben (magyar és külföldi produkciókban — többek között partnere volt Jávor Pálnak, Paula Wesselynek, Gózon Gyulának, Hans Mosernak...), és olyan világnagyságokkal „parolázott", akiket a magamfajta halandó csak képről ismer, és... és mégis olyan elfogódottan ül velem szemben, mint a kisdiák, akit vizsgáztatnak.

— Ne értsen félre, nem kéretem én magam, dehogy kéretem — szólal meg kérdezgetésemre —, hiszen megszoktam én, hogy „eljátszom azt, amit rendelnek", csak egy kicsit meglepett a kérdése.

— Miért? Humort nem szokott „rendelni" senki?

— Nem kell azt rendelni tőlem, csak ránézek a „paciensemre", s már látom, ha arra van szüksége — a vidámságra. Sokan azt mondják, hogy az a jó prímás, aki meg tudja ríkatni az embereket. Én sokkal nagyobb művészetnek tartom azt, ha jókedvre tudom deríteni a magyart.

— Csak a magyart?

— No nem, az én hegedűm minden nyelven beszél.

— Volt ideje megtanulni a háromszázvalahány év alatt, amióta signore Amati elkészítette.

— Okos jószág ez, kétségtelen, de talán épp ezért nehezebb vizsgázni vele.

— Vizsgázni?

— Igen, az ember mindig vizsgázik, különösen, ha olyan hallgatója akad, mint Jascha Heifetz, vagy Yehudi Menuhin.

— Ezeknek a „kollégáinak" is muzsikált?

— Igen, New Yorkban. A Csárdás étteremben játszottam 1969/70-ben tizennyolc hónapig. Én voltam az első prímás, akinek az amerikaiak munkavállalási engedélyt adtak. Azelőtt csak pódiumon léphettünk fel az USA-ban.

— Gondolom, ott sok távolbaszakadt hazánkfia megfordult.

— Sokkal kevesebb, mint amennyit gondol, ugyanis ez exkluzív hely exkluzív árakkal. Oda csak olyan magyarok jártak, mint Tony Curtis, akinek azt kellett mindig játszanom, hogy „Az a szép, az a szép..." Ő énekelt is hozzá, egész jól, de járt oda egy Miszter Boros nevezetű, az amerikai golfbajnok... Ő verte a mellét, hogy magyar, de csak dúdolni tudott magyarul. Azt rendelte mindig, hogy *Érik, és hajlik a búzakalász*, pedig — fogadni merném —, hogy életében még nem látott búzakalászt.

— Biztosan a dallamra emlékezett.

— Igen, a dallam, a dallam... a magyar dallam, az nagyon meg tudja fogni még azt is, aki nem emlékszik rá. Csak egy példa!... Hat évvel ezelőtt Svájcban turnéztunk. Fölléptünk Veveyben is, ahol Chaplin él. Az öreg eljött meghallgatni minket. Műsoromon volt a Vén cigány. Chaplint megfogta a dallama. Odajött hozzám, megnézte a kezemet, a hegedűmet, aztán megkérte, hogy játsszam el újra. El kellett mondanom a szövegét is, a tolmács fordította. Chaplin azt mondta, ebből filmet kellene csinálni. Kérte, küldjem el a kottáját. Elküldtem, megköszönte, ajándékot is küldött.

— Eddig már beszélt jó néhány dalról, amiket játszott. Mégis hány dalt tud?

— Húsz éve tagja vagyok annak a bizottságnak, amelyik a népi zenészeket vizsgáztatja. Ma a hivatásosoknak 200 magyar nótát és 50 népdalt kell tudniuk. Én valamivel többet tudok. Ezenkívül ismernünk kell az operetteket, a keringőket, a rapszódiákat, a népszerűbb operákat és...

— És a mai slágereket?

— Milyen slágerekre gondol?

— Táncdalokra, beat-zenére.

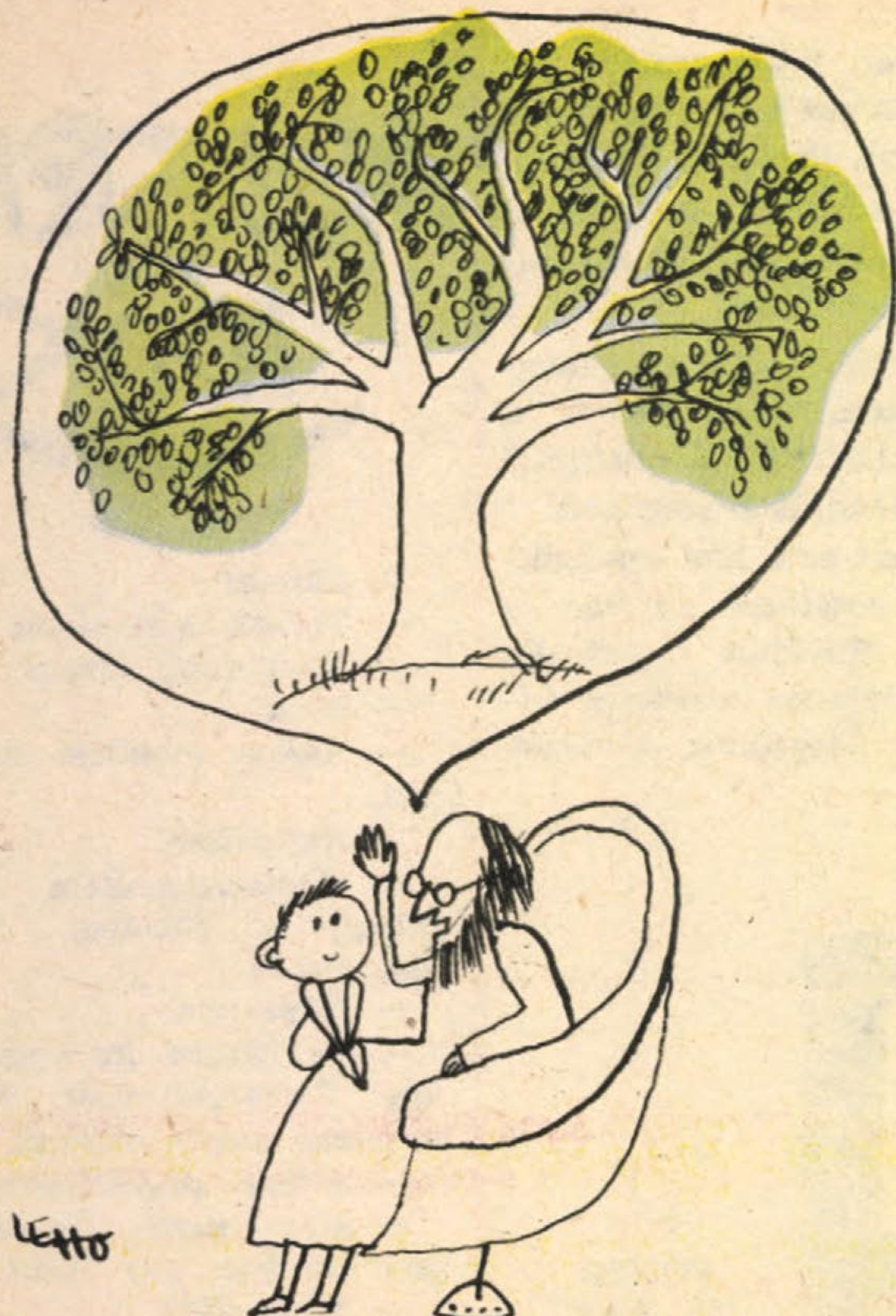
— Akár hiszi, akár nem, én azokat is szeretem. Már amelyiket! Úgy értem, amelyiknek dallama, vagy legalább ritmusa van. Azokat én el is játszom, ha kérik. Kimondottan szeretem — például — a *Kislány a zongoránál*-t, vagy a *Fekete vonatot*, amelynek román népdal ritmusa van.

— Mit csinál, ha olyasmit kér a vendég, amit ön nem szeret?

— Épp a napokban itt, a Mátyás pincében, egy fiatalokból álló társaság azt kérte, hogy játsszam el az *Adj, uram, esőt!* „Ne haragudjanak, de megvagyok én eső nélkül is" — mondtam nekik. Ők azonban csak erősködtek. Ekkor rátettem a vonót a húrokra, és eljátszottam, hogy *Esik eső csendesen.* Gondoltam, ha mindenáron *esőt* akarnak, én ugyan nem vagyok Úr, de adok nekik.

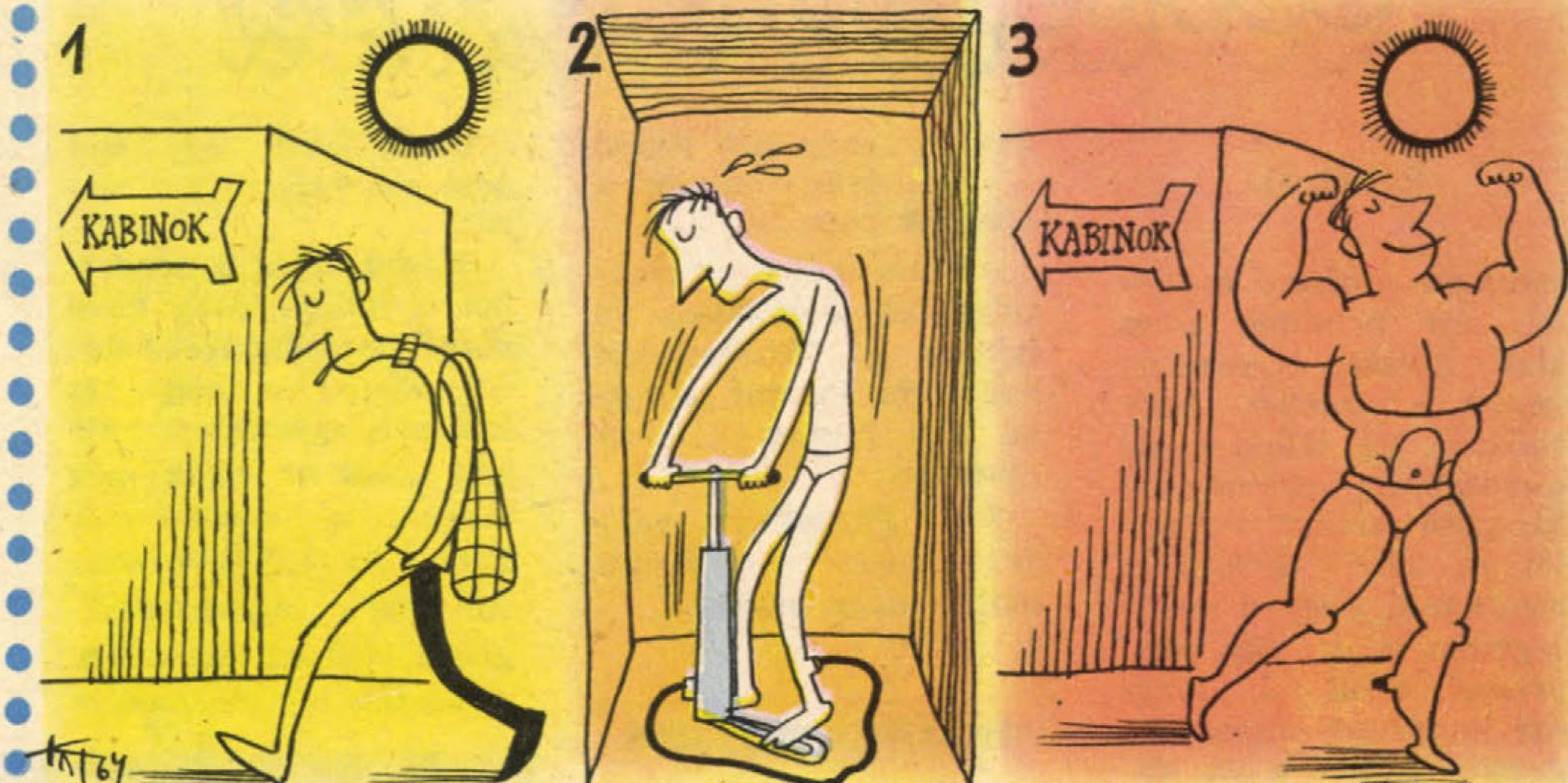
Sólyom László

VÍZIÓ

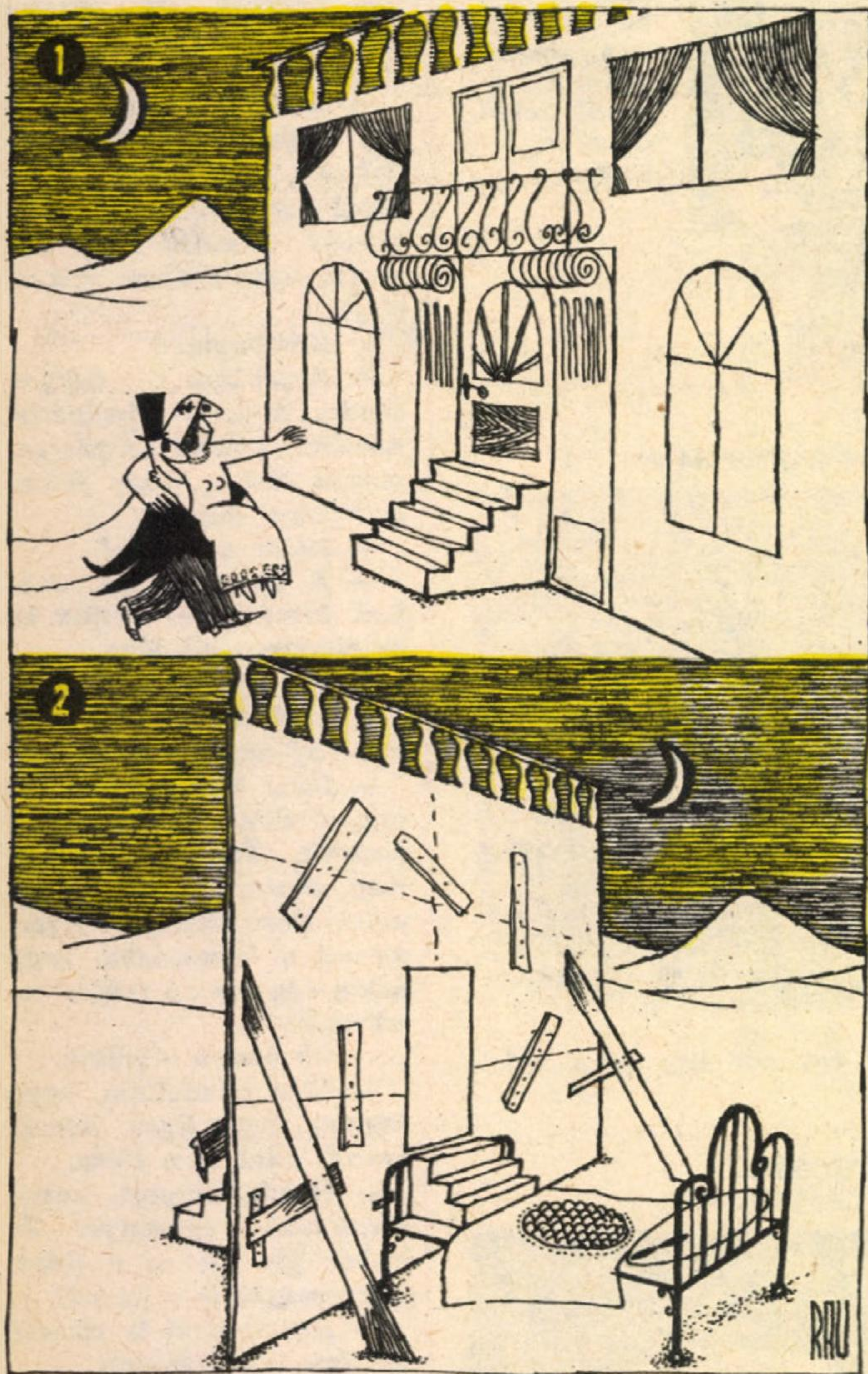
– Tudod, olyan nagy, terebélyes volt és úgy hívták: fa!

KÉP A JÖVŐBŐL

Egyéb kategória

A DÍSZLETTERVEZŐ HÁZASSÁGA

ELVIS PRESLEY IS ...

A rock-korszak kiemelkedő egyénisége még mindig hallat magáról. Egyrészt még mindig megőrizte régi varázsát, s szinte állandó tagja a „Legjobb Harminc" összeállításának, amely a világ legkelendőbb lemezeit tartja számon hetenkint. Csípőmozgása éneklés közben már megszelídült, s hangversenyeit az aránylag idősebb korosztály látogatja az elmúlt ifjúság utáni sóhaj jegyében. A rajongó leánymilliók is megkönnyezték a szomorú eseményt, amikor Elvis 1967-ben feleségül vette Priscillát. s rövidesen kislányuk született. De voltak derűlátók is, s az idő őket igazolta.

Presleyék ugyanis válnak. Minden szabályosan történik e világcsillag esetében is. Jöhetnek a következő feleségek!

Az idei „Ki mit tud" mezőnyének „egyéb" kategóriája rendkívül színes volt, pedig számos nagy esélyes — főleg a korhatár kötöttsége miatt — távol maradt a vetélkedéstől. Így aztán közönségünk, sajnos, nem láthatta csodálatos produkciójukat és ami még sajnálatosabb, a jelöltek kénytelenek továbbra is szűk körben bemutatni gyakorlatukat, mindaddig, amíg az illetékesek felfigyelnek rájuk.

Érdemes például megnézni a Kiss—Nagy kettőst. Kiss a „Légvár" szövetkezet főkönyvelője, Nagy a melléküzemág vezetője. A mutatványuk a következő: Nagy egy hajszálon lóg a szédítő mélység felett. A hajszál végét a főkönyvelő tartja a fogai között és ha netán kinyitná a száját, a melléküzemágvezető azonnal összetörné magát és egzisztenciáját.

Nagy sikerre számíthatott volna Kovács, a rendkívül rugalmas gumiasztalművész, aki semmit nem csinál, csak néhányat rugózik, hajlong, és máris két fizetési osztályt ugrik felfelé. A nem mindennapi produkció sokaknak nem tetszik, de az edző, aki a versenyző nagybácsikája, egyébként minisztériumi osztályvezető, nagyon elégedett és szép jövőt jósol a fiúnak.

Feltetlenül nagyobb nyilvánosságot érdemelne Fekete Mimike, a nagy szelídítő, aki haláltmegvető bátorsággal megy be a félelmetes igazgató szobájába. Az igazgató dúl-fúl, három osztályvezetőnek már elharapta a torkát, de ez a bátor lány, teljesen fegyvertelenül, mindössze egy feketekávét egyensúlyozva kacsójában, belibben, és csoda történik. Az igazgató elmosolyodik és Mimike néhány perc múlva a főnöke szájába teszi a fejét...

Csak a korhatár miatt nem juthatott a „Ki mit tud" egyéb kategóriájának mezőnyébe Fehér Emőd, a nagy átváltozó művész, aki az elmúlt húsz esztendőben volt tejipari szakember, majd művészeti főtanácsadó, kohászati szakreferens, a díszhaltenyésztők tudományos kutatóintézetének igazgatója, tüzelőszállítási brigádvezető és maszek zöldséges. Minden beosztásában használhatatlannak bizonyult, ennek ellenére senki nem tudta megakadályozni újabb átváltozását.

Minden bizonnyal díjra lett volna esélyes Zöld Tibor, a hasbeszélés utolérhetetlen mestere. Ő egy nagy vállalat adatszolgáltatásának főfelelőse, akitől bármit kérdezhetnek: a hasára üt és máris köpi az adatokat, anélkül, hogy az agya megmozdulna. Ő szokott nyilatkozni a sajtónak is, méghozzá tökéllyel: a legdörzsöltebb hírlapírók sem jönnek rá, hogy egy hasbeszélő áll velük szemben, ezért minden szavát komolyan veszik...

Rendkívül népes mezőny indult volna az amatőr mágusok versenyében — ha hagyják. Így ezek is csak szűk körben ismertek. Pedig nyilvánosságot érdemelne Kék Jenő, aki jelenleg egy üzemi konyha főszakácsa és olyan csodákra képes, hogy tökbélből főz húslevest, zsemléből, fűszerekből és hulladékhúsból készít fasirtot. Közülük csak egy társulatnak sike-

rült országos hírnévre szert tenni. Ők az Astoria szállóban dolgoztak és marhahúst változtattak borjúszeletté. Ők már megkapták a díjukat, de ez nem vigasztalhat minket: sokan vannak még, akik érdemesek lennének a nagyobb figyelemre.

Biztos esélyes lenne például Sárga Vendel, a nagy illuzionista, aki havi kétezer forintos fizetéséből egy év alatt emeletes villát épített a Szabadság-hegyen. Korántsem egyedülálló produkciójának titka sokakat izgat és ha már a „Ki mit tud"-ból kimaradt, igazán szoríthatnának helyet neki a Kék fényben.

Ősz Ferenc

CSONGRÁD ARANYA

SZEGED

szívében tűnődve megállok egy hatalmas neon alatt. Kétszer is összeolvasom a betűket, hogy valóban jól látom-e, de mindkétszer ugyanaz jön ki: „Égő Arany". Az vajon mi lehet? Nehezíti a megfejtést, hogy a neoncégtábla alatt egy eszpresszó terül el. Hogy egy jó presszó aranyat ér, magam is tudom, de mitől „égő"? A helybeliek segítségével tudom csak megfejteni, hogy az égő arany — az olaj, Szeged új kincse, híressége. A szegedieknek, úgy látszik, minden arany, ami fénylik. Még az is, ami nem fénylik. Mert a város másik nagy kincsét, a paprikát is hol Piros Aranynak, hol Csípős Aranynak becézik.

A stílus engem is elragad, s rögtön eltökélem, hogy ebédre eszem egy Filézett Aranyat, azaz egy jó szegedi halászlét. Utána pedig vásárolok egy Kattogó Aranyat. Hogy az mi fán terem? Kaptafán. De egyre kevesebb terem belőle, mert a híres szegedi papucskészítők lassan kiöregednek, papucsosinast viszont ma már Csengő Aranyért sem lehet kapni.

SZATYMAZ

őszibarackja is a táj aranyat érő kincsei közé sorolható. Ám a ragyogása mintha egy kicsit megfakult volna. A helyi Béke tsz elnöke nem úgy beszél róla, mint a ritka nagy kincsekről szokás. Nem szeretném, ha visszamondanák neki, de nagyon sok rosszat hallottam az őszibarackról. Hogy drága a termelése, alacsony a felvásárlási ára, nincs piaca, nincs, aki szedje. Amellett olyan, mint egy kényeskedő királykisasszony. Nem bírja a szállítást, hamar megnyomódik, törődött lesz, ütődött. Az elnök inkább a csemegeszőlőt kedveli, kevesebb a gond vele, s több a bevétel belőle.

Az elnökkel egy véleményen vannak a seregélyek is: ők is nagyon kedvelik a szőlőt, az elnök nagy bánatára. A Fehértó felől ha nagy felleg közeledik Szatymaz felé, az emberek aggódva lesik, mi van a felhőben: seregély, vagy csak jégeső — ami még mindig a kisebbik rossz...

Az elnökkel és a seregélyekkel ellentétben én inkább az őszibarackot kedvelem. De mit tegyek, be kell látnom a nagy igazságot:

Élj Párizsban vagy Szatymazon — fontos csak a nagy haszon.

KISKUNDOROZSMA

leghíresebb kincse az utolsó magyar szélmalom, ez tette ismertté a falu nevét, szerte az országban. Az idegenek főként azért forogtak Dorozsmán, hogy saját szemükkel lássák: tényleg nem forog-e az a nevezetes malom. A malom azonban elunta a hírt és dicsőséget, bánatba esett és magába roskadt. Hogy az összedőlt műemlék-malmot ismét a régi alakjában állítsák helyre, ahhoz 600 ezer forint kellene, de csak 350 ezer van erre a célra. A többit most próbálná a községi tanács összekunyerálni a felsőbb szervektől. Egyelőre nincs sok kilátás rá, hogy meg is kapják a pénzt. Hát ez az igazi szélmalom-harc...

TÁPÉ

különleges aranybányával rendelkezik, a gyékény — ha úgy tetszik: a Sodrott Arany — tette híressé, módossá. A Tápéi Háziipari Szövetkezetről joggal el lehet mondani, hogy a kákán is csomót keres. Mert a sodrott gyékényből, sásból, kákából szőtt és font szőnyegeket, szatyrokat, széktámlákat és ülőkéket jó pénzért exportálják a világba.

A víz a tápéiak kincsesbányája, az neveli a gyékényt meg a kákát. A Tisza gyakran megharagudott Tápé lakóira — talán mert kedvenc vízinövényeit irtották, jó halait kifogdosták, — sokszor elöntötte a falut. De a tápéiak túljártak a Tisza eszén: csömpölyegős házat építettek. Sűrűn lerakott ágasok közé sarat tömködtek, az volt a ház fala. Jött a víz kimosta a sarat, de az ágasok ott maradtak. Árvíz után a tápai ember újból csak teletömte az oszlopok közét sárral, s újból állt a háza.

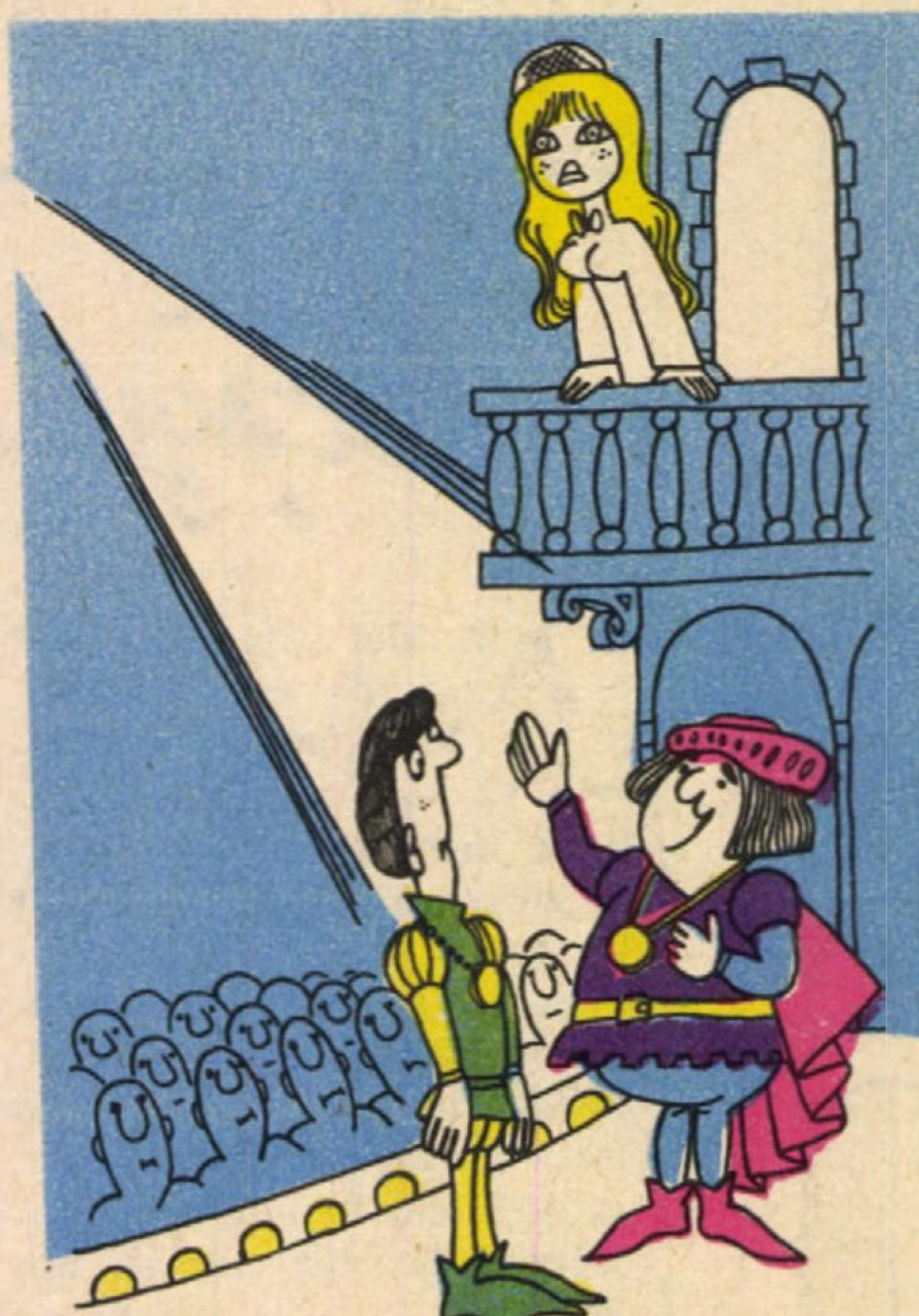
Végül pedig egy mai példázat Tápéról s a vízről.

Szeged, mint a népdalból is tudjuk, attól híres város, hogy Tápéval határos. Elannyira, hogy két szorosan egymáshoz bújó ház közül az egyik még Szeged, a másik már Tápé. Az egyik házban van víz, a tőszomszédságában levőben már nincs. A köztük húzódó mesgye egyben közigazgatási határ is. Az a fránya vízcső viszont tiszteli a törvényt, s a világért sem lépi át a határt. Ez sok zúgolódásra ad okot.

„Ideje volna már megszüntetni a város és a falu közötti különbséget!" — mondják a szegediek.

Mert az a ház, amelyikben vezetékes víz van — az Tápéhoz tartozik. Amelyikben nincs, az viszont Szegedhez. A városhoz.

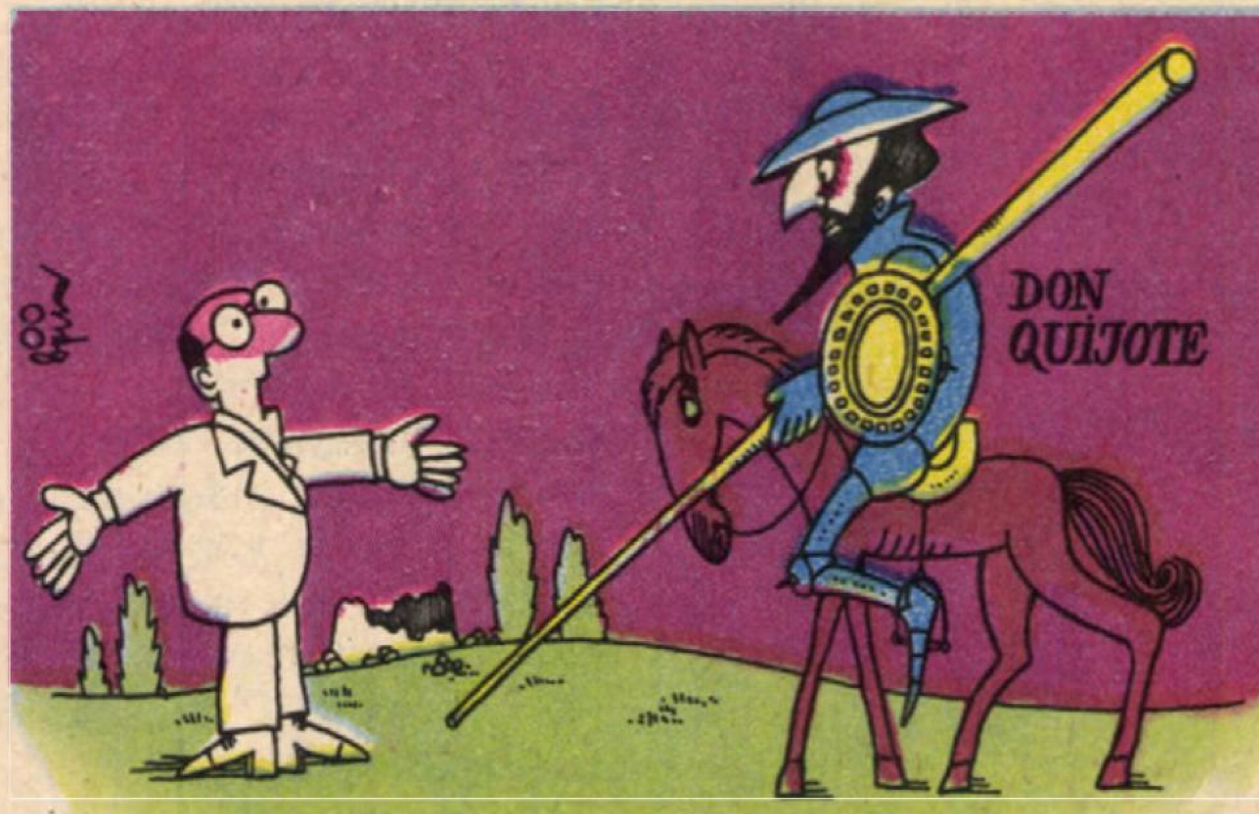
R. B.

RÓMEÓ ÉS JÚLIA SZEGEDEN

– Nem bánom, Rómeó, ha tudsz nekem szegedi szalámit szerezni, neked adom a lányomat...

IDEGENFORGALOM DOROZSMÁN

– Sajnos, lovag úr, még egy pár évig várni kell, amíg a szélmalom felépül...

TAPASZTALATCSERE A NEMZETKÖZI CAMPINGBEN

– Ha megtanít a világhírű szegedi halászlé készítésére, elárulom az ír birkagulyás receptjét...

Balázs-Piri Balázs rajzai

MODERN IDŐK

— Mama!

— Tessék, kislányom.

— Nem vagy ideges?

— Nem.

— Akkor mondok valamit.

— Hallgatom.

— Megismerkedtem egy fiúval, a Gézával. Irtó klassz srác.

— Képzelem.

— De igazán. Ez komoly ügy. Feleségül vesz. Már mindent megbeszéltünk.

— Akkor gratulálhatok?

— Még nem. Gézának ugyanis van egy kikötése.

— Mégpedig?

— Mielőtt elvesz feleségül, el kellene válnom a férjemtől.

— Lányom, te férjnél vagy? És ezt így kell megtudnom?

— Amikor tavalyelőtt egy napra leutaztál Alsódabasra, unalmamban feleségül mentem Lacihoz. De mielőtt elválnék tőle, szívesen bemutatom neked, anyu.

— Köszönöm.

— Egyébként nagyon rendes a Laci. Megígérte, minden anyagi segítséget megad ahhoz, hogy felnevelhessem Ibikét.

— Ki az az Ibike?

— A lányunk. Az unokád. Most ősszel iratjuk be az általános iskolába.

— Egy éve mentél férjhez Lacihoz és már van tőle egy hatéves gyereked?

— Igen. Mert mi már az esküvő előtt évekig együtt jártunk. Tudod, alaposan meg akartuk ismerni egymást. Nem akartunk fejest ugrani a házasságba, hogy aztán egy pár év múlva elváljunk.

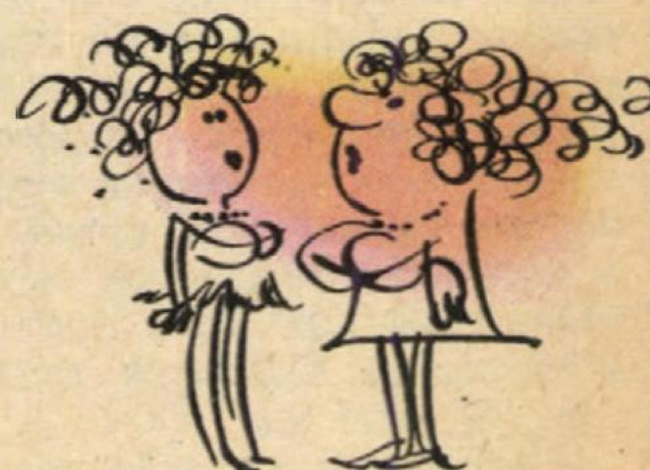
— De hiszen elváltok.

— Nem gondoltam, hogy találok egy ilyen klassz srácot, mint ez a Géza.

— Nahát, lányom, ennyi meglepetés egyszerre. És mikor jön ide az a Géza, hogy megkérje a kezed?

— Amint neki is sikerül elválnia a feleségétől...

(galambos)

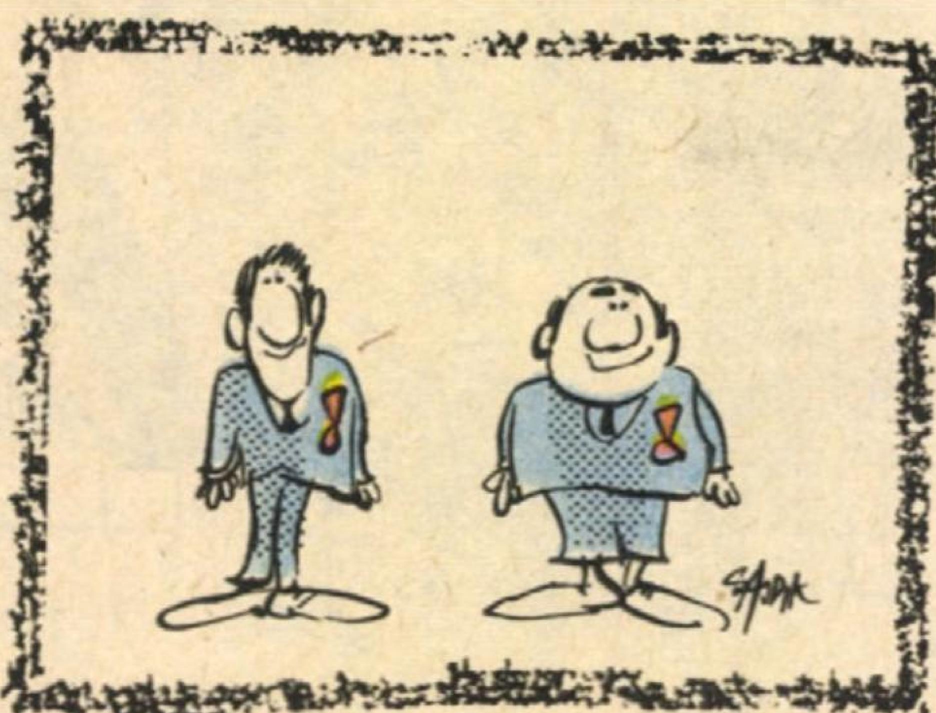
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MILYEN DÍJAT ALAPÍTANÁNAK?

Brenner György:

– Türelem-díjat azoknak, akik egy balatoni étteremben menüt rendelnek, magyarul...

Sajdik Ferenc:

– Az egyéves házasoknak „Tűzkeresztség" emlékérmet.

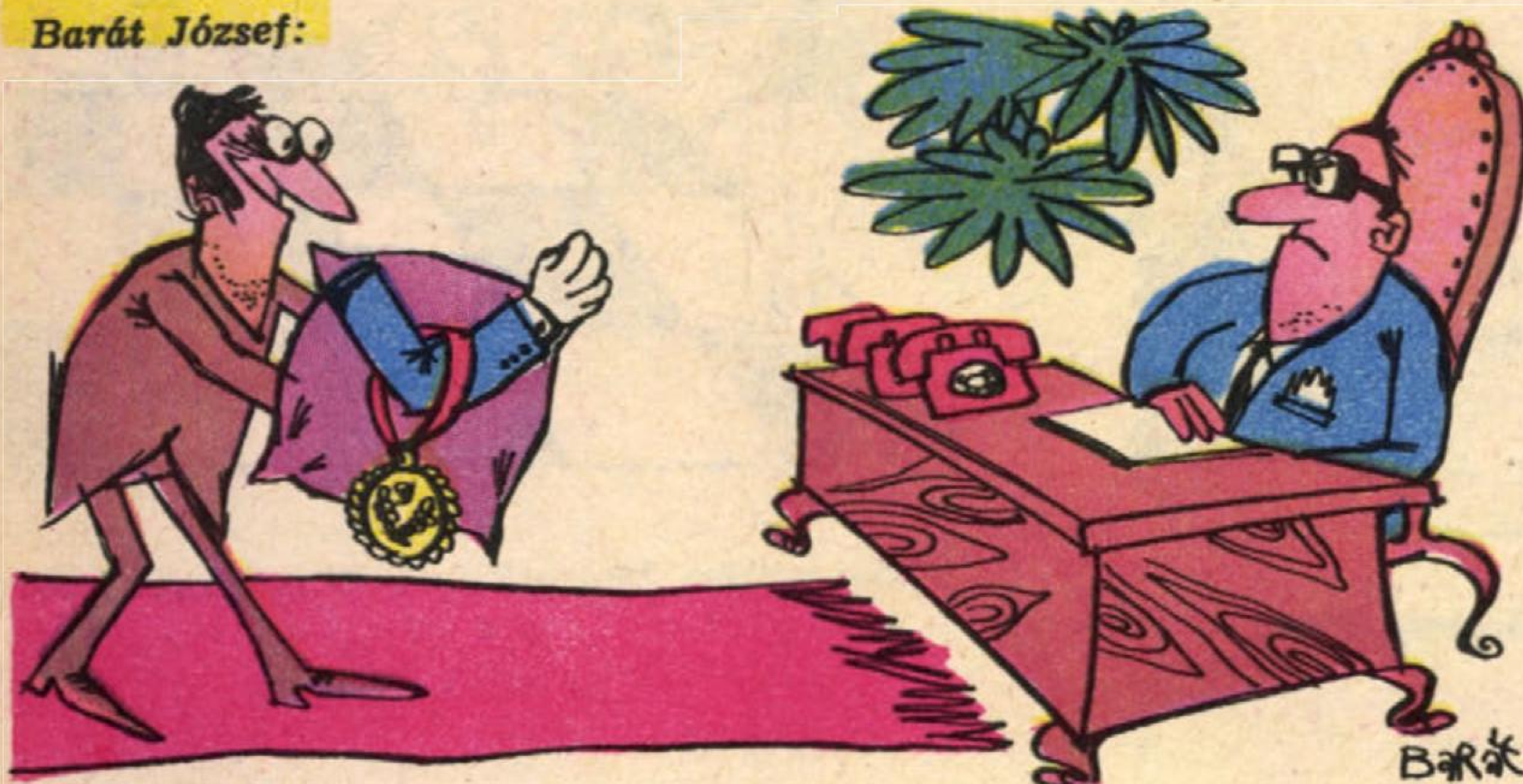
– A tizenöt éves házasoknak pedig a „Kiváló Frontharcos" emlékérmet.

Erdei Sándor:

– A Vízműveknek Arany Sellő-díjat.

Barát József:

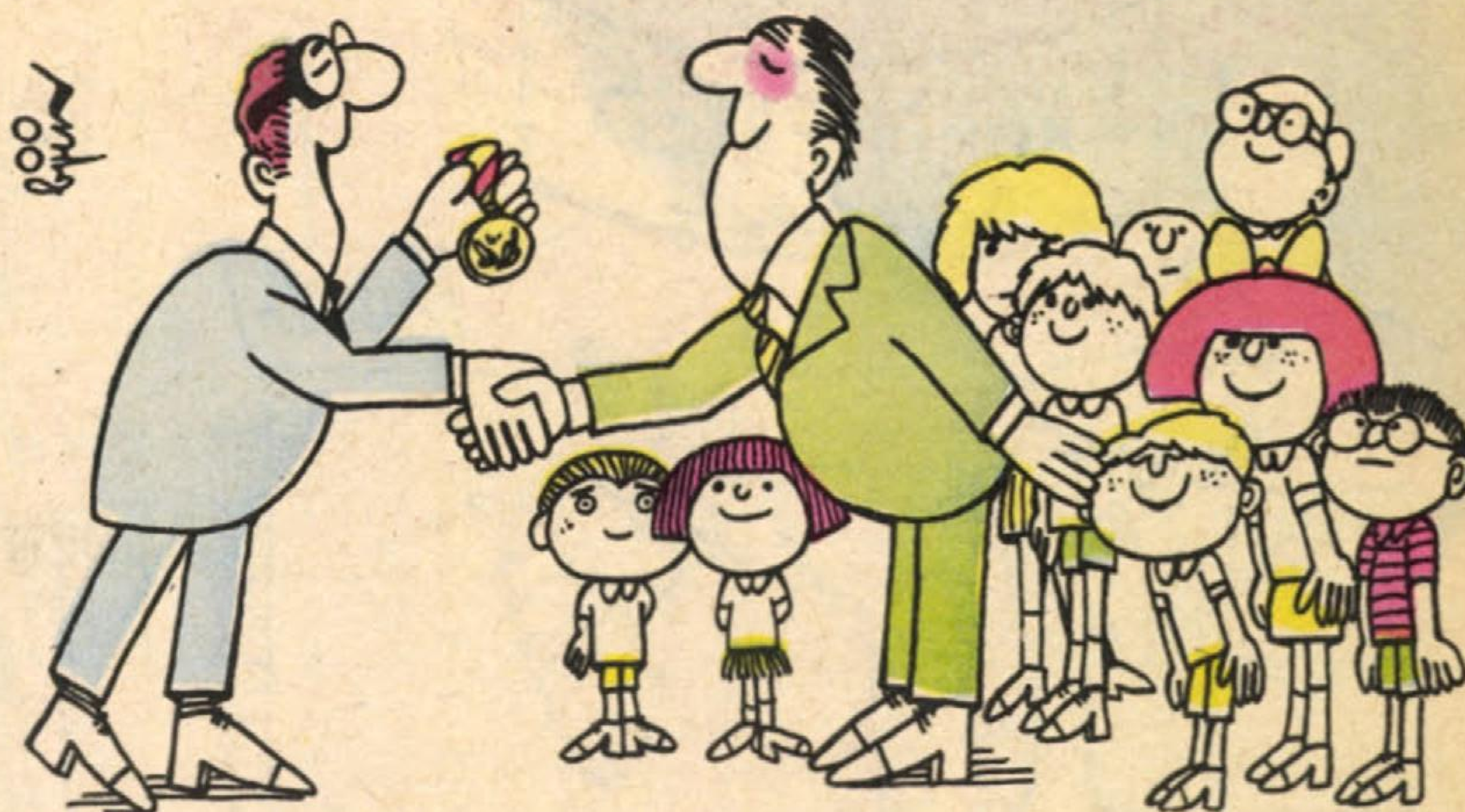
– Karrieristáknak a Könyökszalagrendet...

Fülöp György:

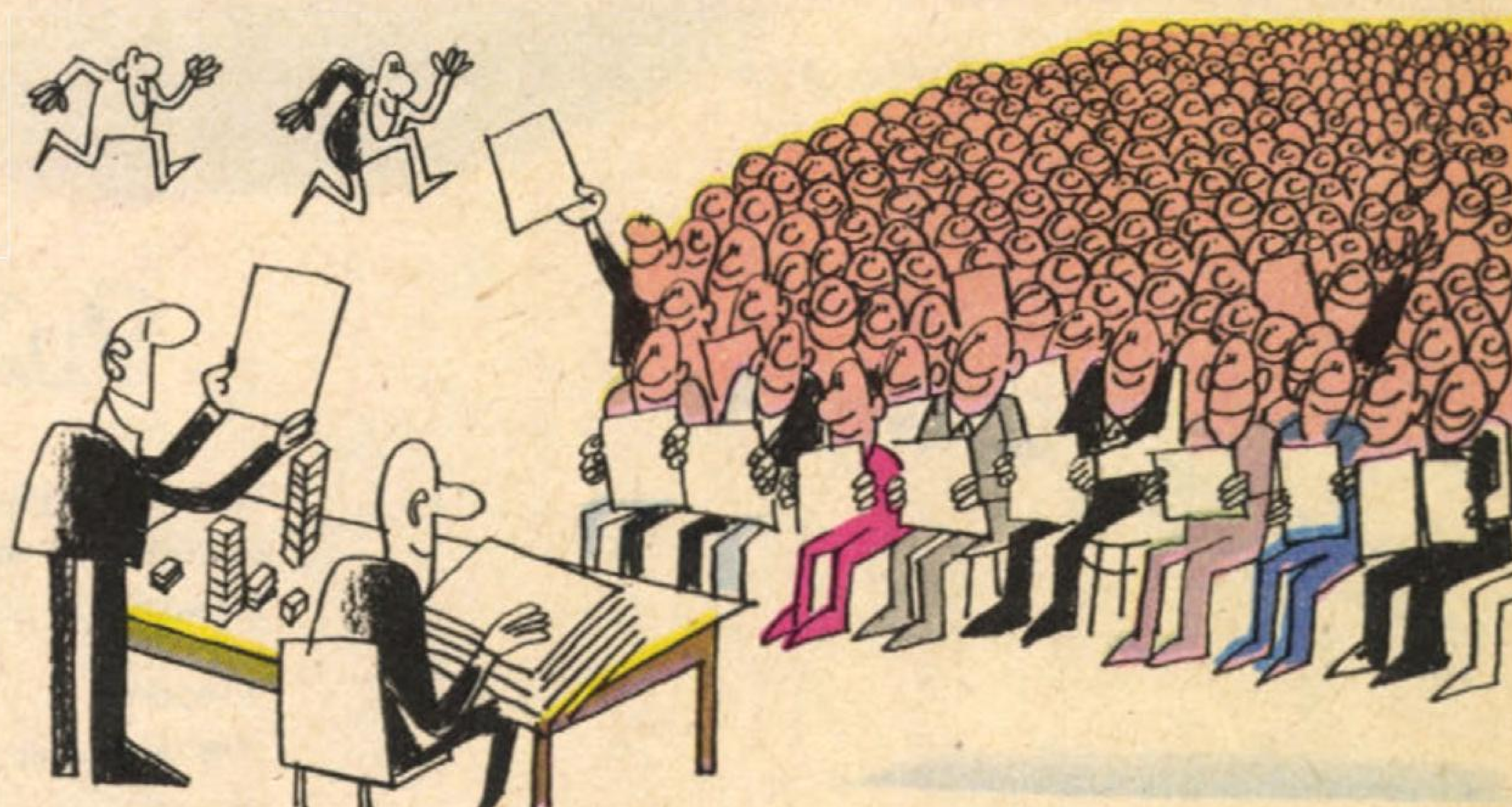
– Kutya-filmsztároknak Uszkár-díjat.

Balázs-Piri Balázs:

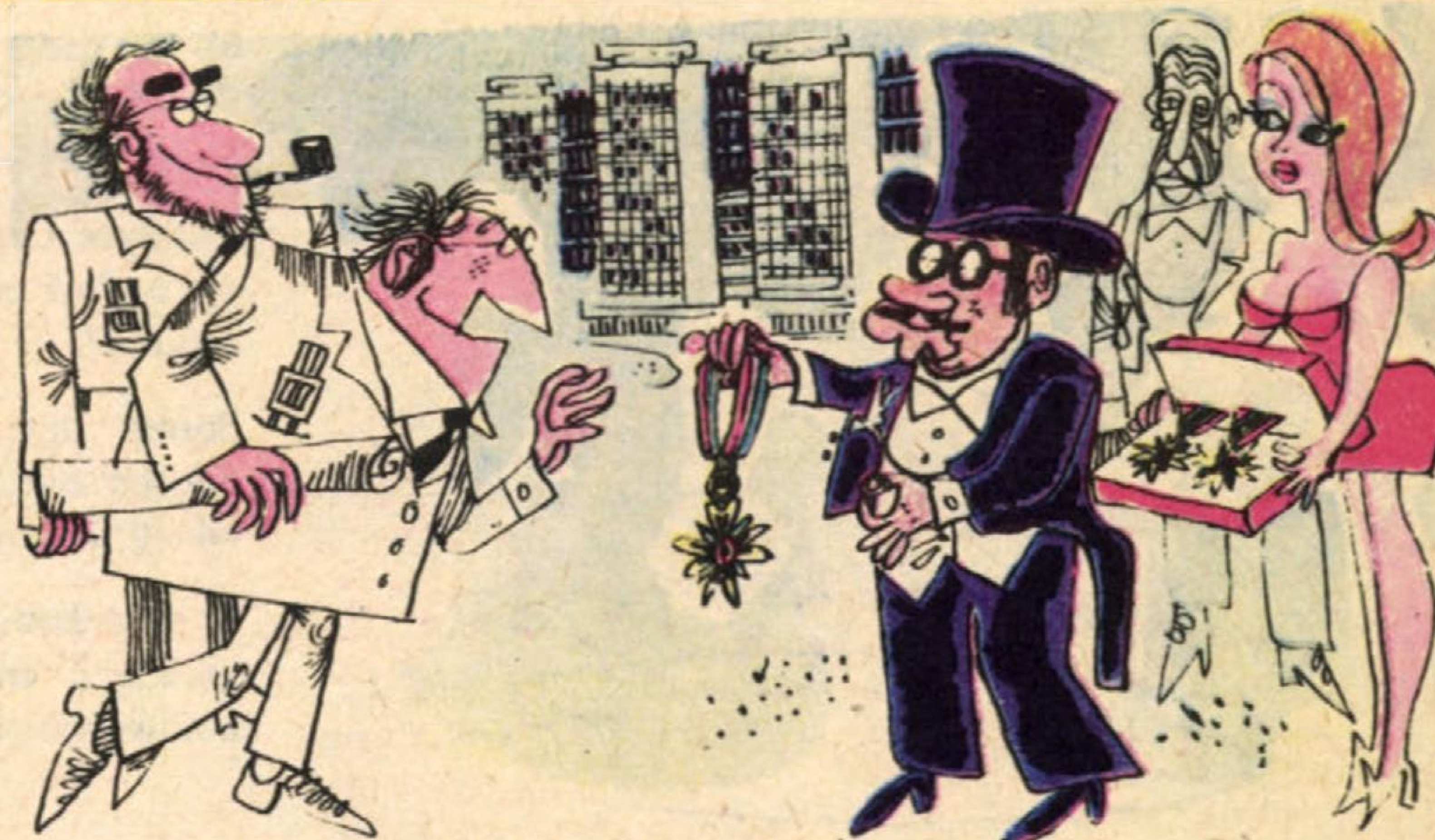
– Engedje meg, hogy eddigi életművéért átnyújtsam a „Kiváló Családtervező" érdemrendet...

Mészáros András:

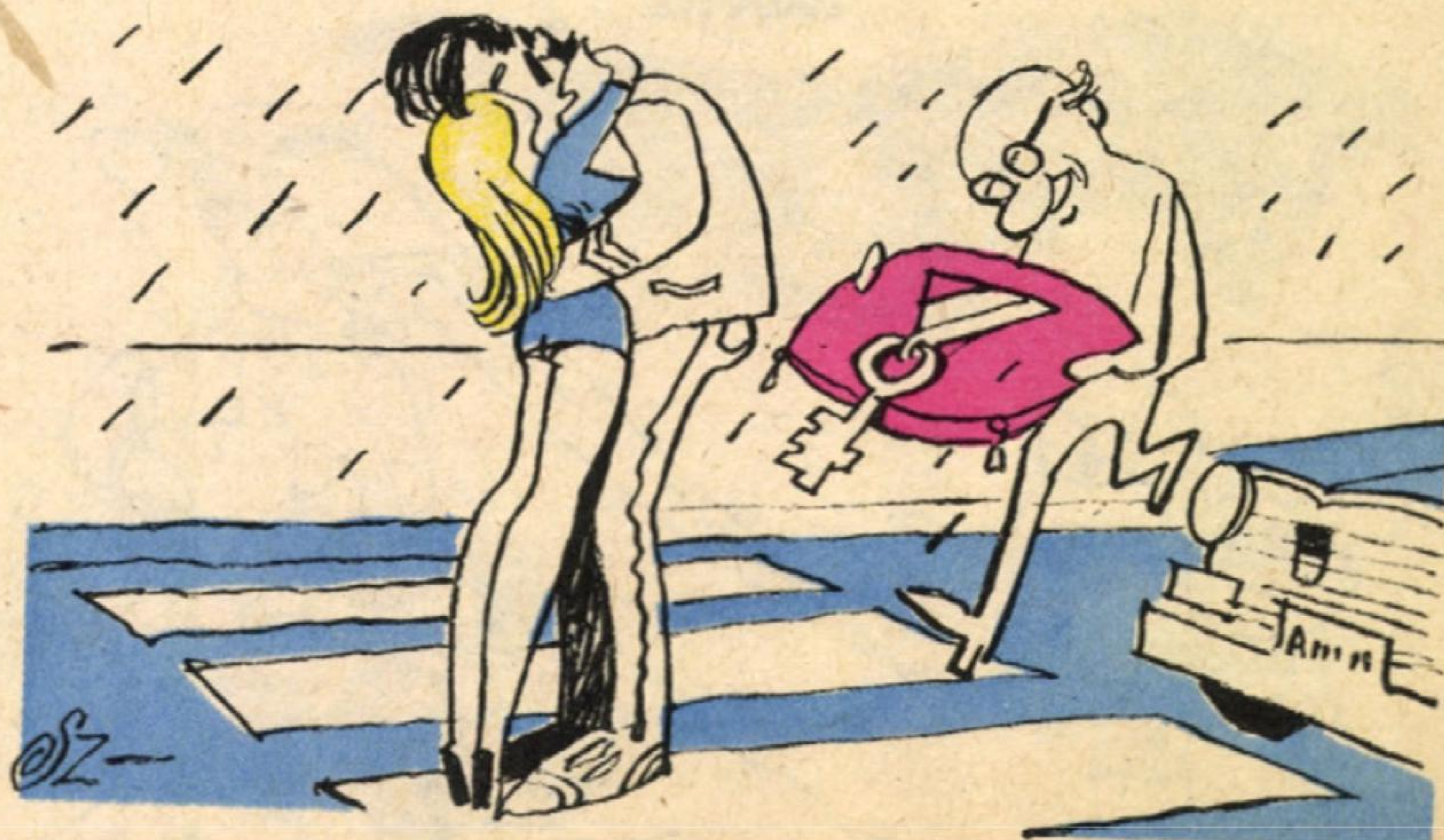
– Vigaszdíjat azoknak, akik még más díjat nem kaptak.

Endrődi István:

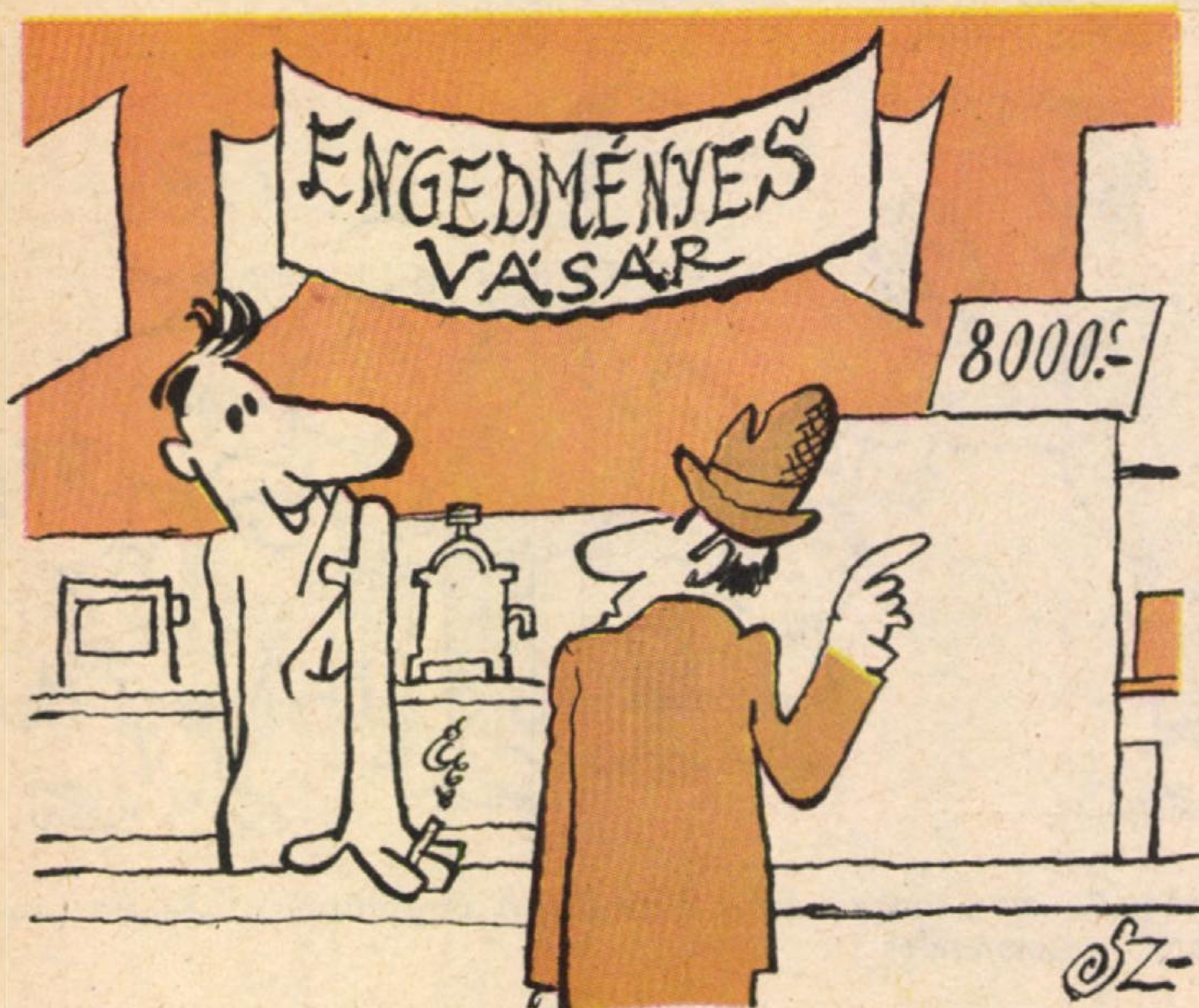
– A lakótelepek tervezőinek a mesteri egyhangúságért...

Szűr-Szabó József:

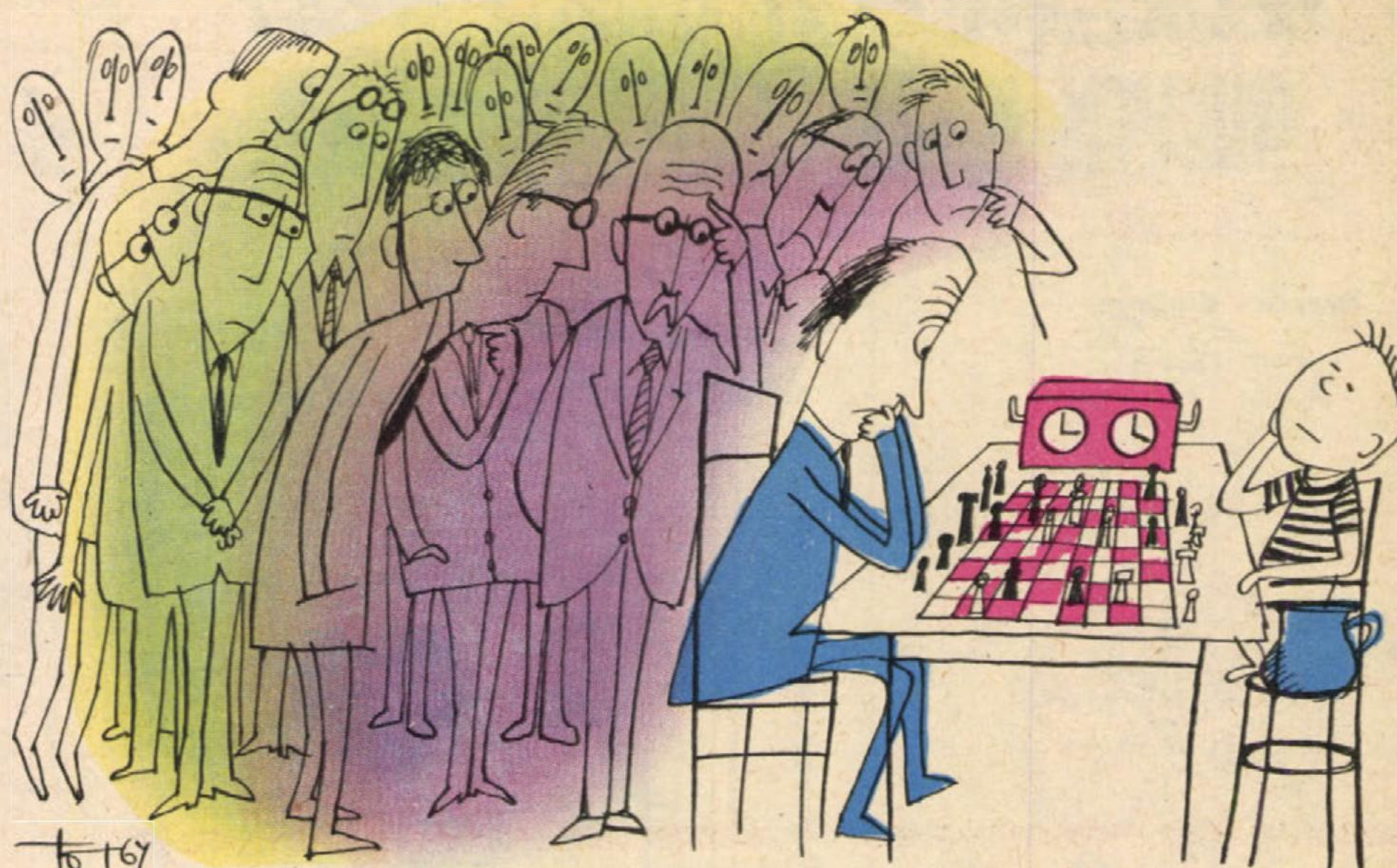
– Tartós szerelemért „Lakáskulcs" érdemérmet.

FELVILÁGOSÍTÁS

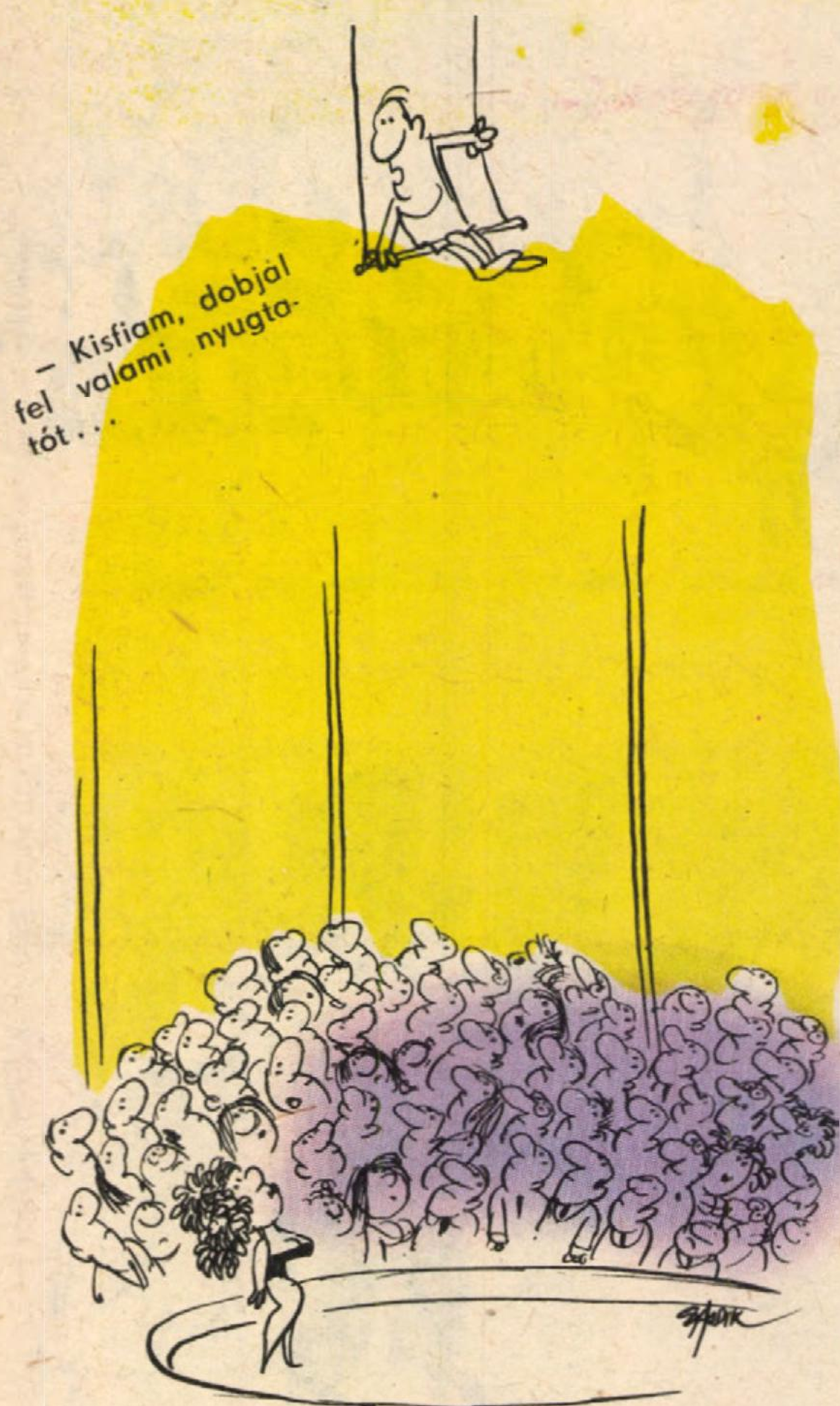

– Mi itt az engedmény?
– Ha reklamálni tetszik, elengedjük a fülünk mellett...

CSODAGYEREK

A CIRKUSZ CSILLAGA

– Kisfiam, dobjál fel valami nyugtatót...

RÍMES ÚTI TANÁCSADÓ

Ha villog a piros lámpa,
az úttesten ne kacsingass
Piroskára!

Madám!
Veszélyes út a makadám:
ott kalandor is akad ám!

Zsákutcában vigyázz, csacska!
Ha eltévedsz, könnyen lehetsz
zsákbamacska!

Mi kínozza: zsába? köszvény?
Önnek sem fog használni a
hegyi ösvény!

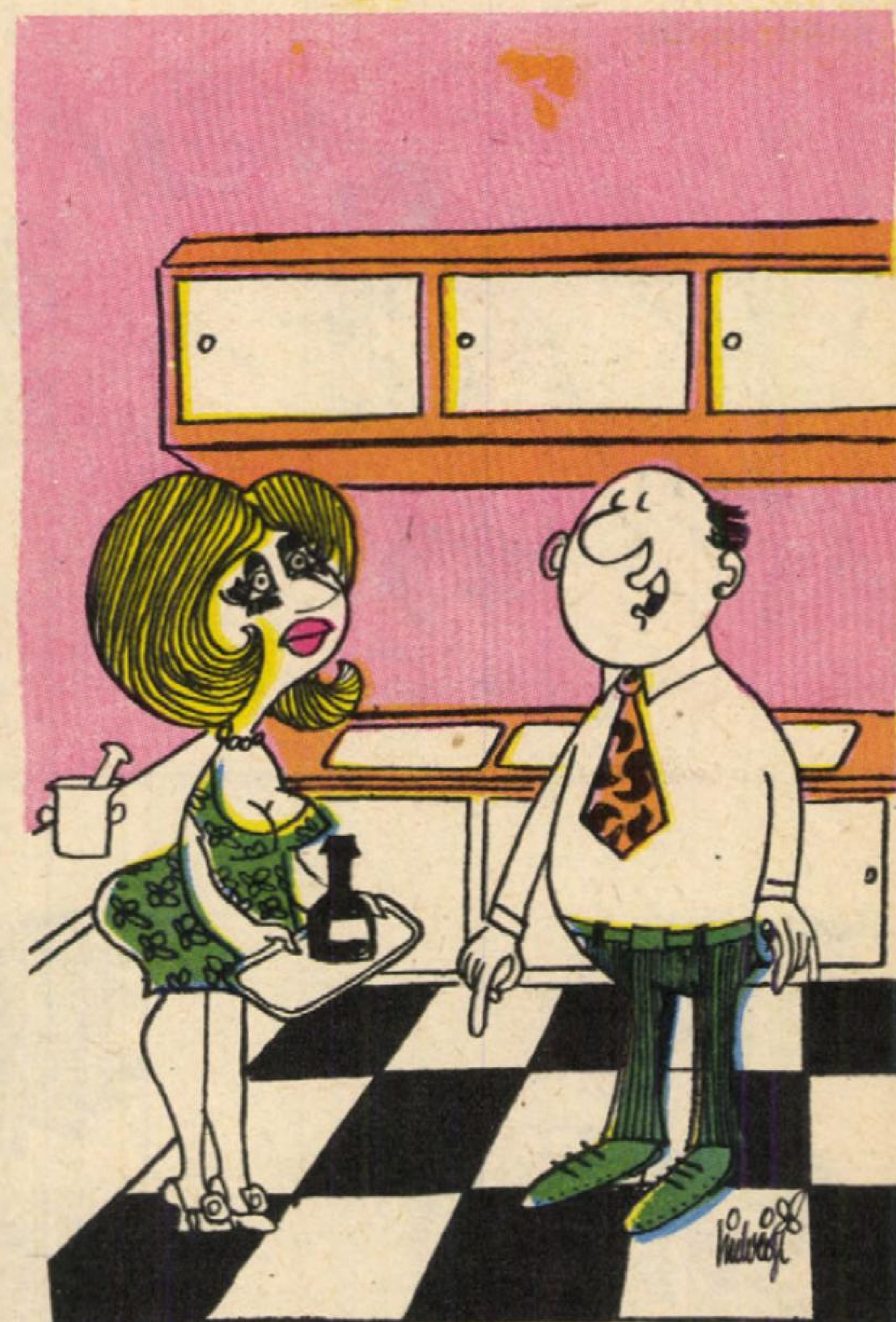
Rejtélyes a sugárút:
ott árulják többek közt a
zugárut!

Sosem látja Torontót,
hogyha magasugróléconek
tekinti a sorompót!

Ki a szeszből sokat nyakalt,
kerülje a szembejövő
halálkanyart!

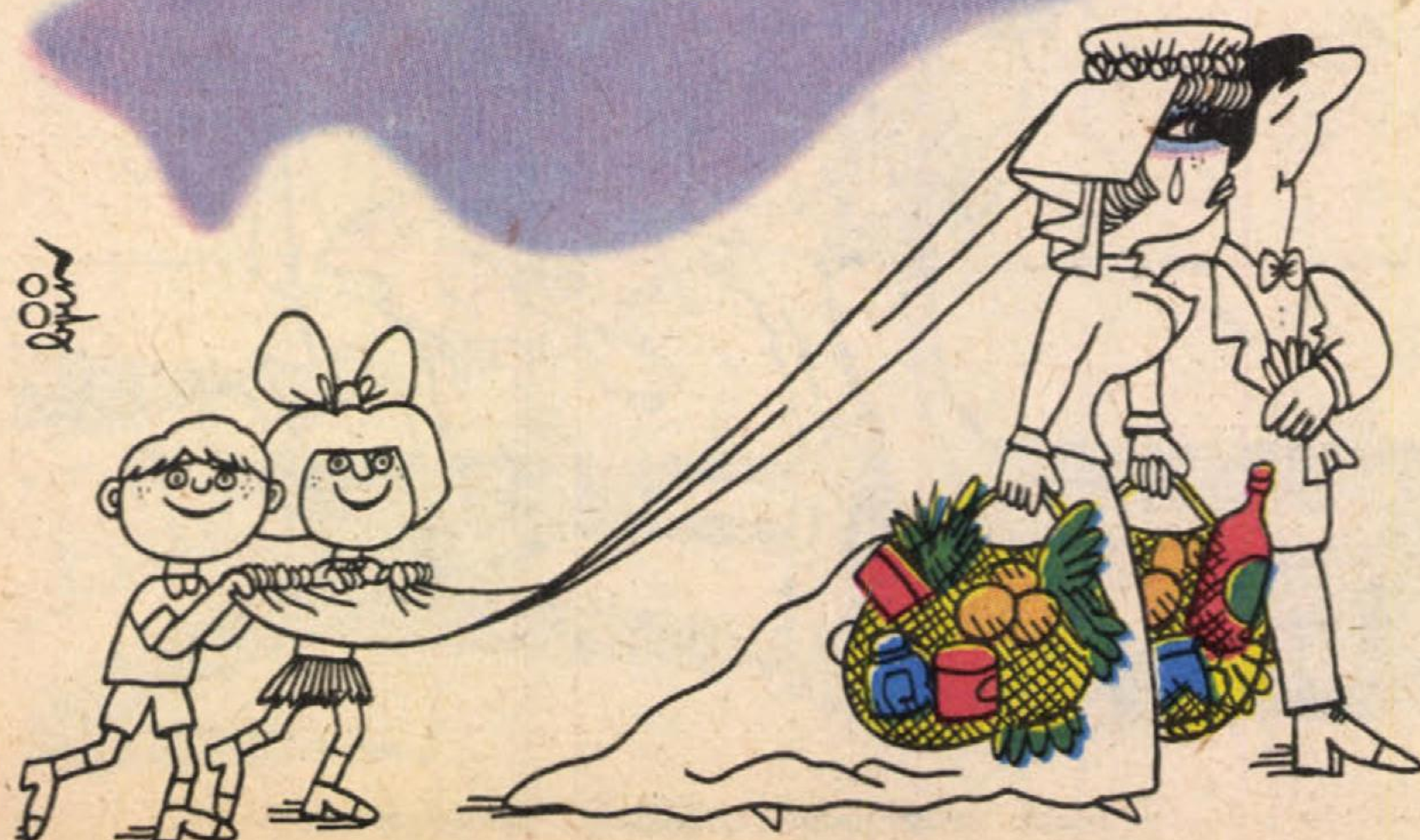
Székely Dezső

SAKK-ŐRÜLET

– Szívecském, lépj a Béla 5-ről a Huszár 6-ra.

HAZAFELÉ

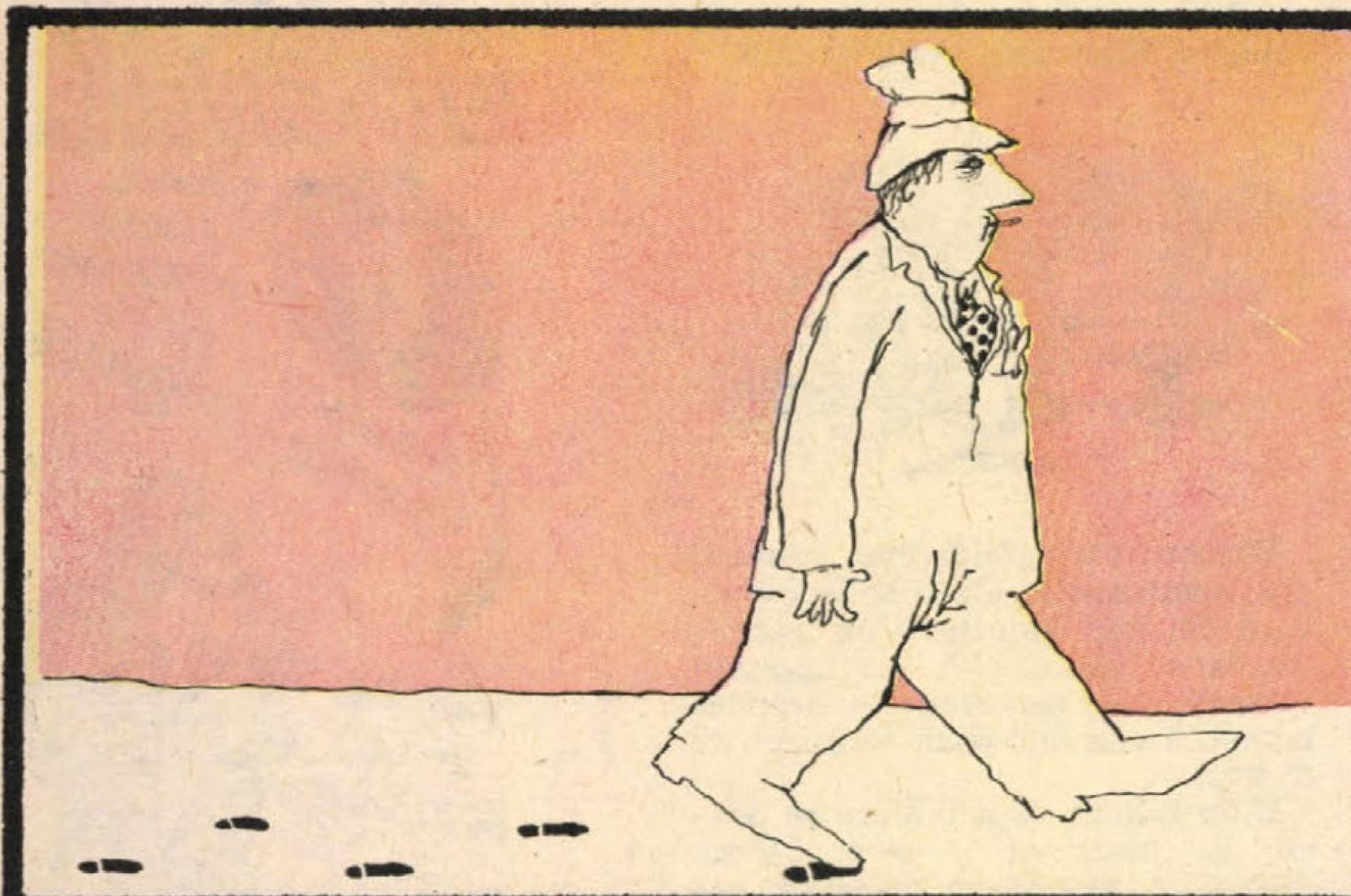

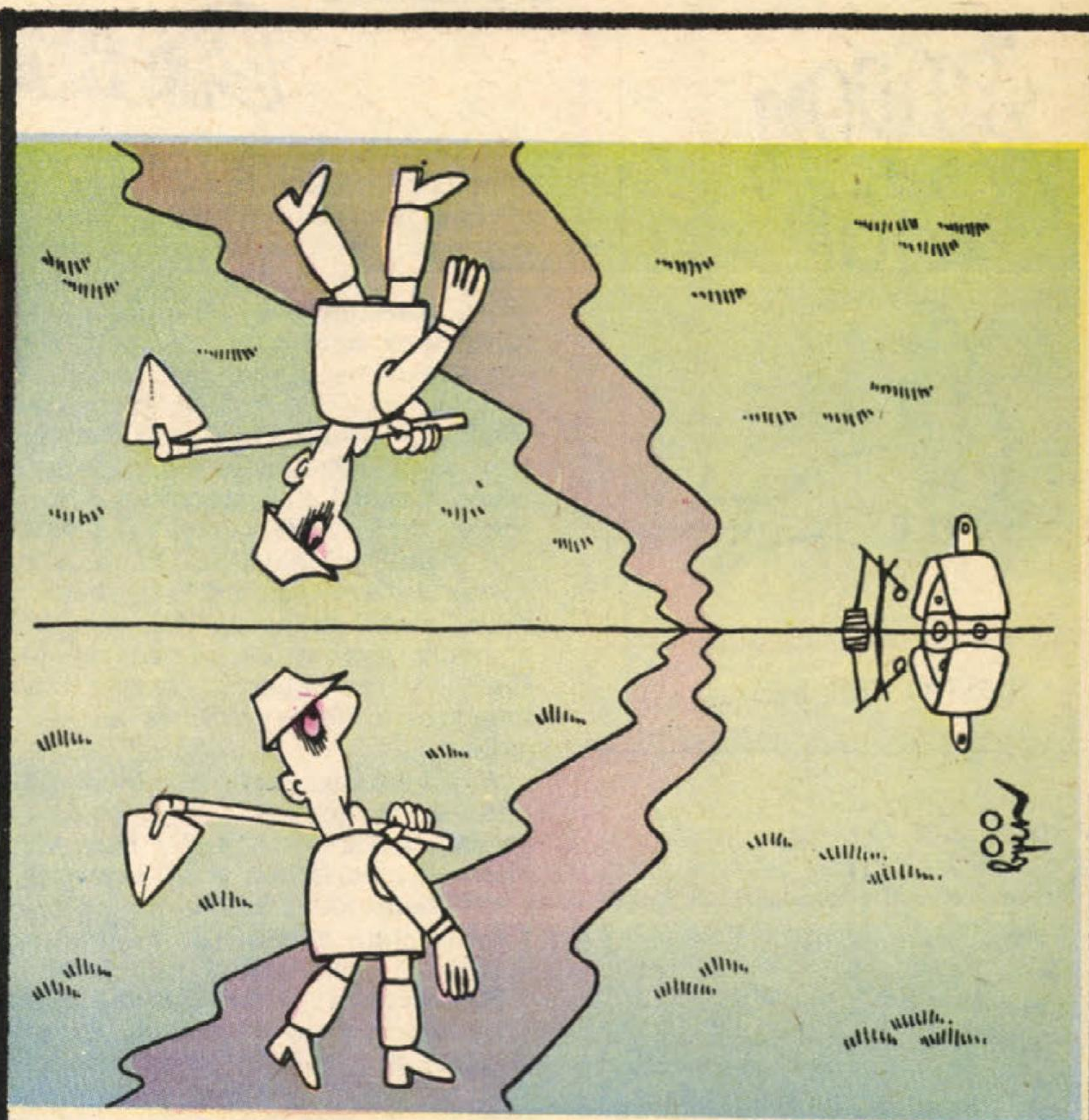
SZERETNÉ, HA SZERETNÉK...

– Amióta térkép van a kezemben, mindenki külföldinek néz...

LEHETETLEN

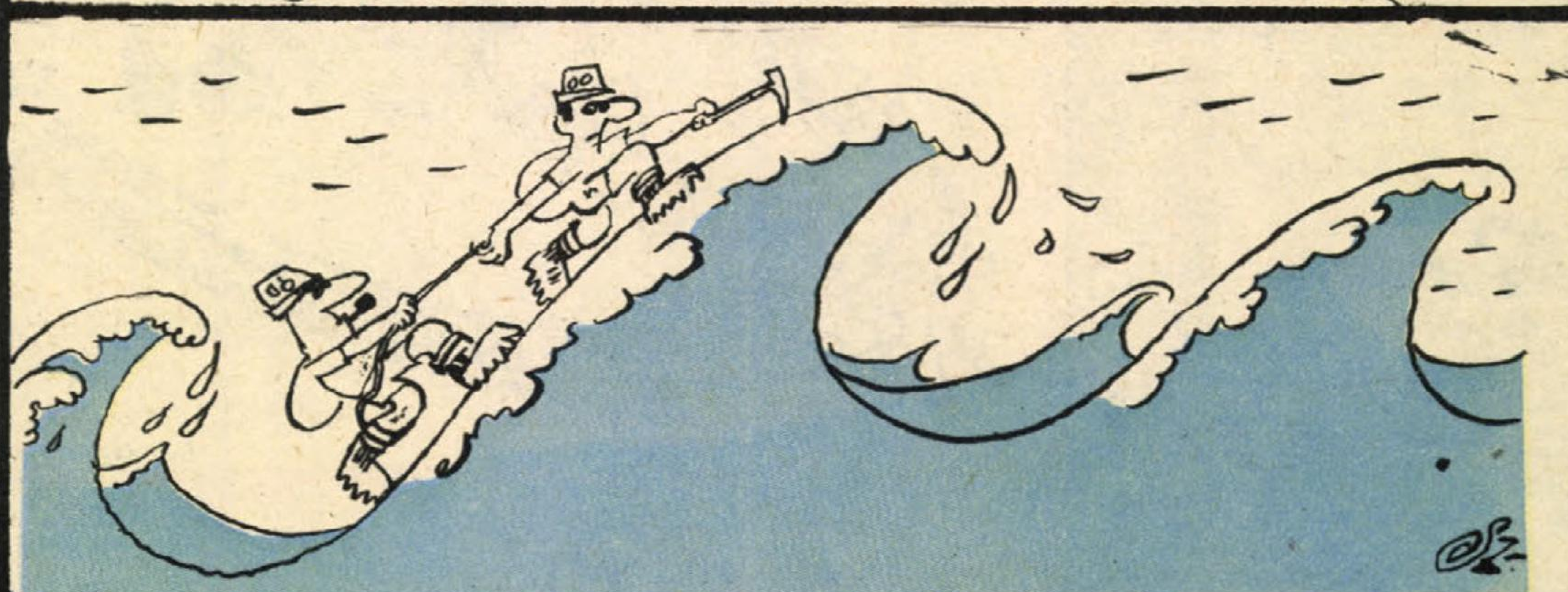

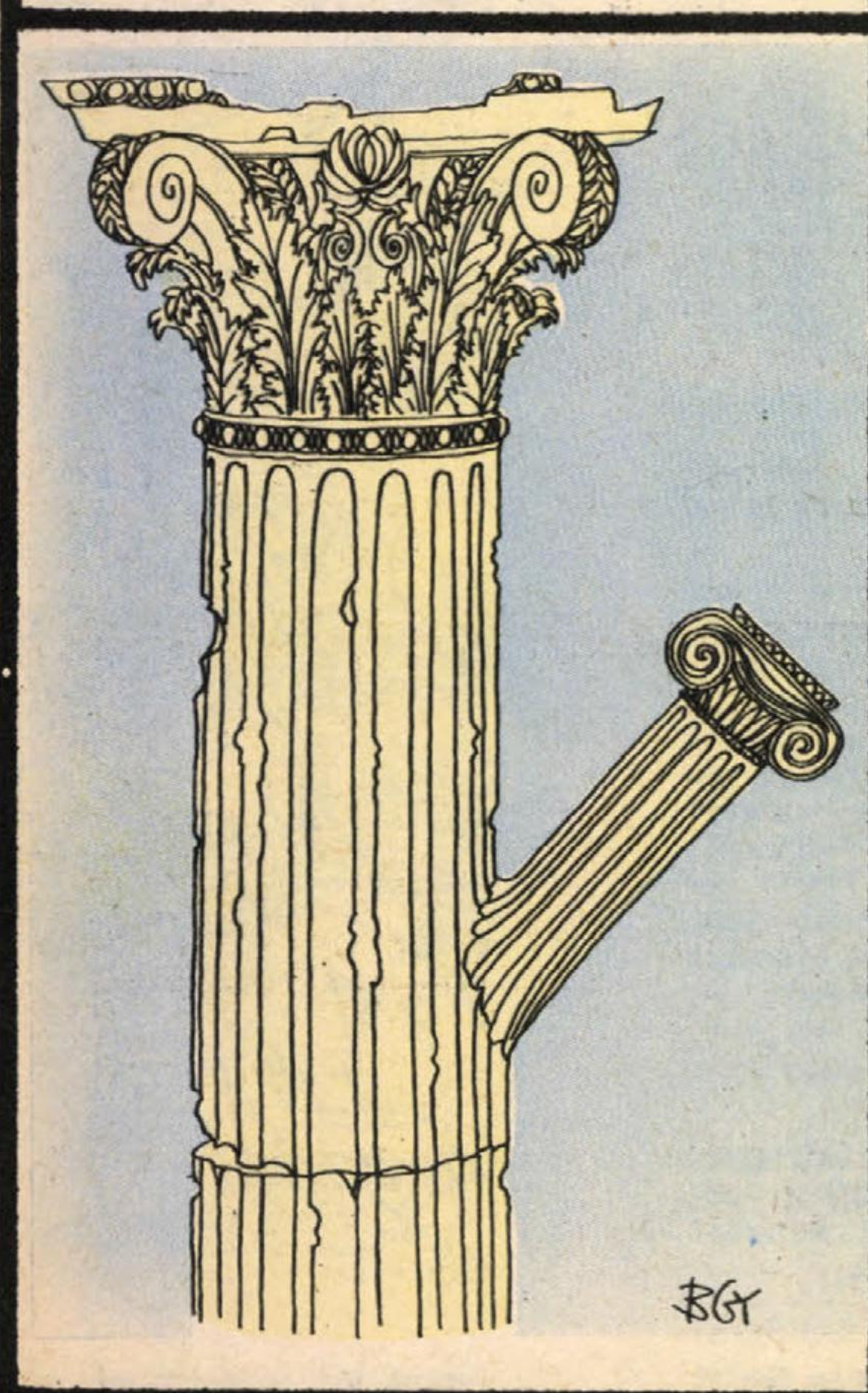

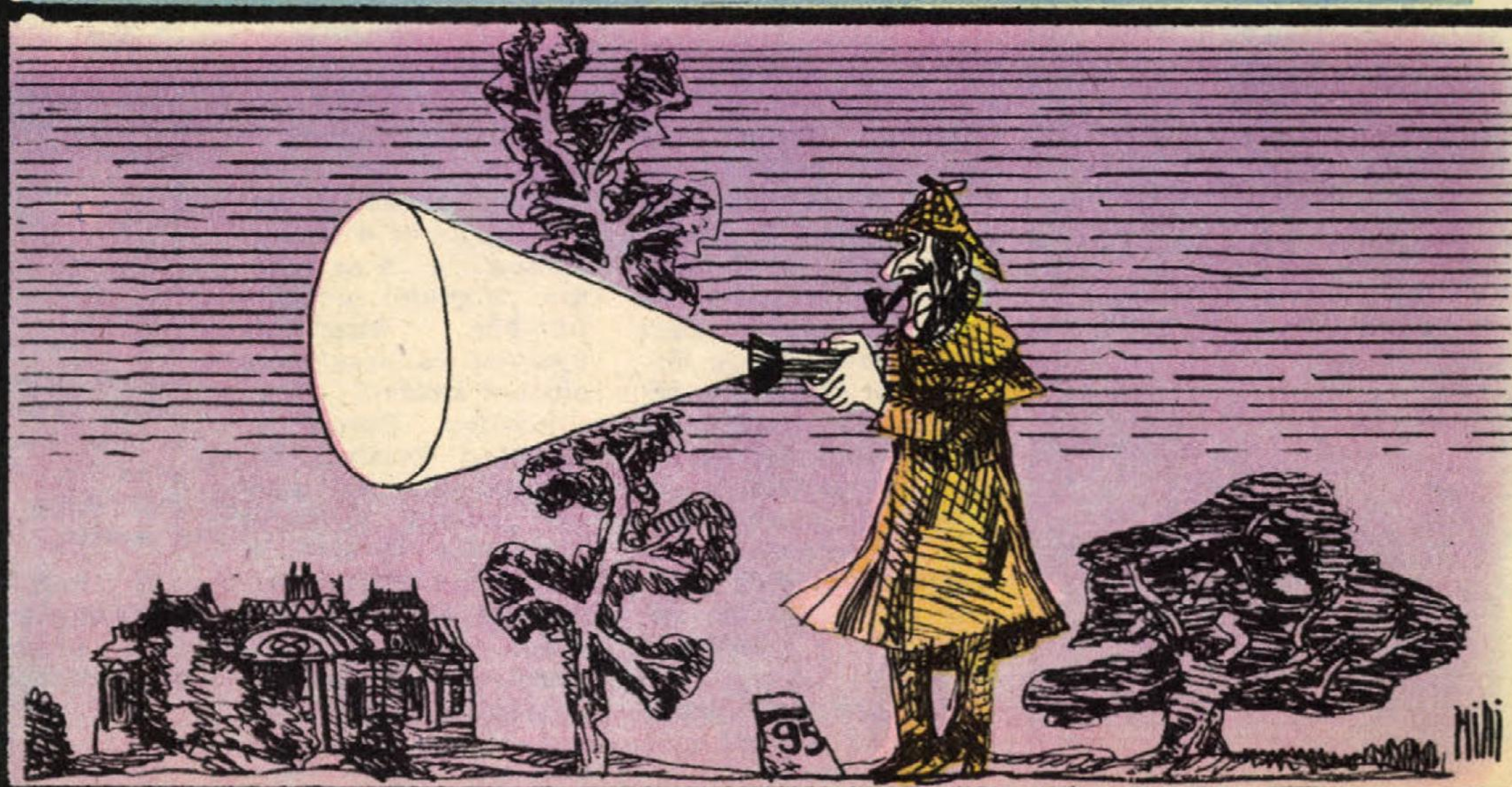
DALLOS, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, BRENNER, TÓT, SZÜR-SZABÓ, HEGEDŰS

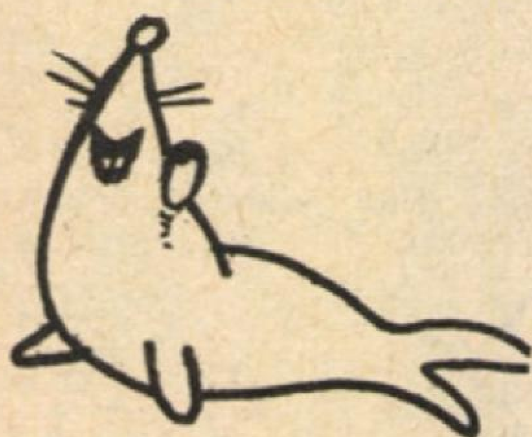

import humor

IJESZTŐ ESTI MESE...

(„Stern", Hamburg)

B. BRAJNYIN:

Diszkvalifikálás

A kerületi „élő-sakkbajnokságra" készültünk. Rám bízták, hogy tizenhat figurából állítsam össze a csapatot.

— Te, Kapkanov, sakkmester vagy, kezedben a sorsunk. Elvárom, hogy engem is szerepeltess a csapatban! — így az igazgató.

Nem volt könnyű a válogatás. Végül is királynak Fegyát szemeltem ki a közellátási osztályról, a vezér Vaszilij Szemjonovics lett, a főkönyvelő, a két bástyát a termelési osztályról emeltem ki, a négy könnyű tiszt szabad idejében a személyzeti osztályon dolgozott, és a nyolc gyalog az üzemigazgatóságról verbuválódott. Tartaléknak hagytam a főmérnököt és az igazgatót.

A játéknapra nem kis bosszúságunkra megbetegedett a *g—2-es* gyalog, a főmérnök pedig nem tért vissza Kamerovból, ahol szakszervezeti beutalóval üdült.

Kénytelen voltam a *g—2-re* az igazgatót beállítani. Gyalogként.

Félórával a játszmakezdés előtt megismerkedtem az ellenfél csapatával — és elsötétült előttem a világ: az egyik lovuk a főbizottság főnöke. A királyuk még nála is magasabb sarzsi, a protokollban.

De mit lehet tenni? Elhelyeztem a figurákat, s megindították az órát.

A megnyitásból nem kerültem ki rosszul. A centrum az enyém, Borja Sztyepanovot a hosszú átlóra állítottam, ahogy kérte, Tkacsukot Sztyepancsenkóval kettőztem a „c" vonalon, az idősebb üzemigazgatóságiakat lecseréltem.

Ám eközben az ellenfél sem aludt: szorongatni kezdett a „*g*"-vonalon. Ellentámadásba lendült.

Egyszer csak földereng bennem egy kombináció. Matt öt lépésben. Igaz, föl kell áldoznom az igazgatót és a főkönyvelőt. Az igazgató viszont már észrevette a szándékomat, szemrehányóan fenyeget az ujjával.

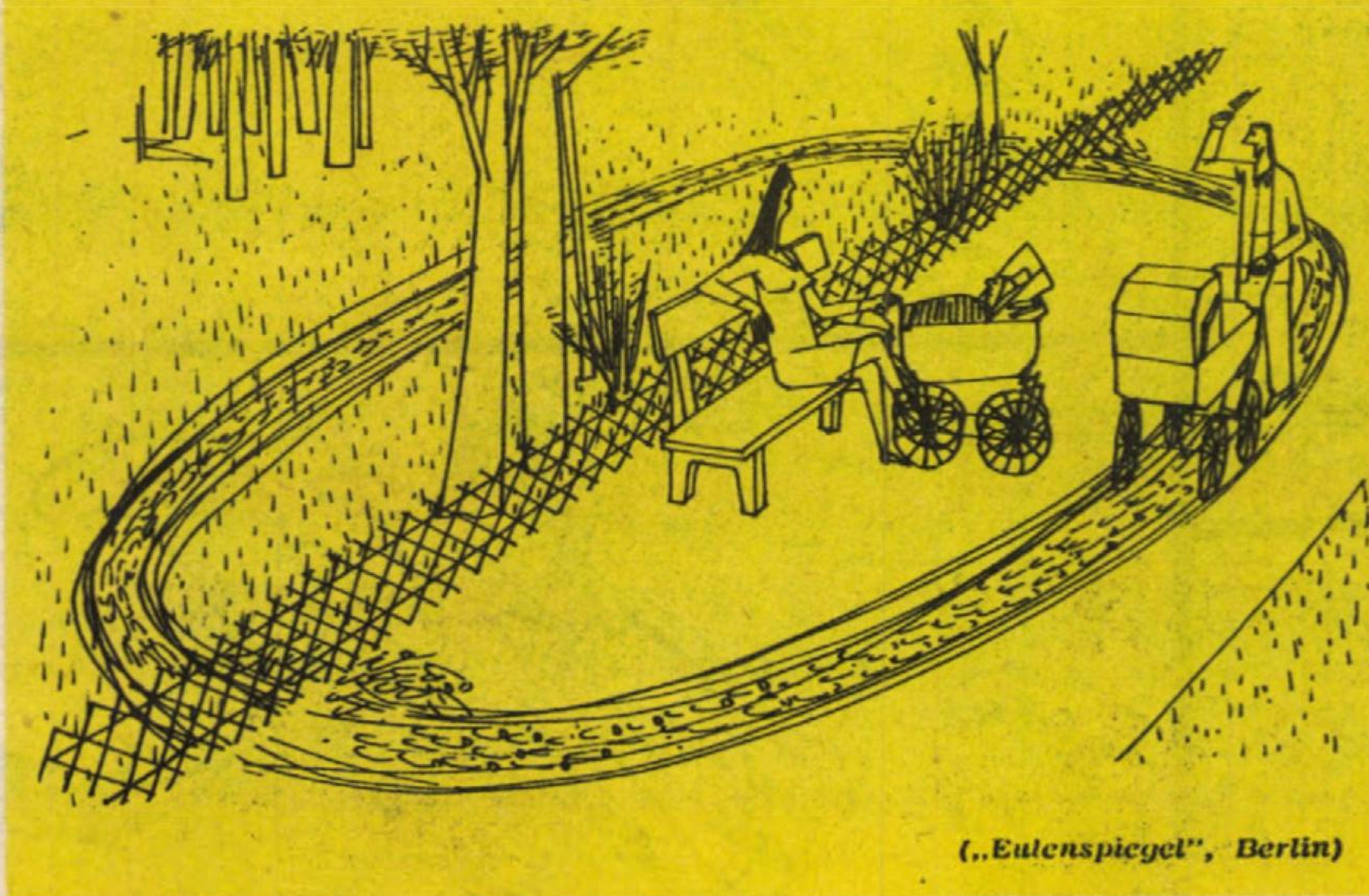
Elfordultam, és a táblára se nézve, az igazgatót *g—4-re*, ütésbe toltam. A következő lépésben pedig Vaszilij Szemjonovicsot áldoztam fel *f—7-en*. Ördög vigye, minőséget kaptam érte. Sikerült. Nyertünk.

Másnap viszont azt mondja nekem az igazgató:

— Nem vagy te, eléggé járatos az irányításban, Kapkanov. Egy hónapra át kell hogy soroljalak a mesterek közül az ötödik kategóriába. Esztergályosnak.

(Oroszból fordította:
E. Kovács Kálmán)

ISMERKEDÉS

(„Eulenspiegel", Berlin)

A MŰVELT KUTYA

(FRANCIA ANEKDOTA)

Duran úrnak volt egy igen művelt kutyája. Egyik nap Duran belépett a szobájába, hogy majd belesüppedve a puha fotelba, kiolvassa a napi sajtót. Meglepődve látta, hogy kutyája a fotelban ül. Ismerte érzékeny kutyája sértődő természetét, nem zavarta le, hanem cselhez folyamodott: az ablakpárkányhoz lépett, s a kertbe kitekintve elkiáltotta magát:

— Macskák! Ronda macskák! A kert tele van macskával!

A kutya leugrott a fotelból, az ablakpárkányon termett és vadul kiugatott a kertbe. Ezalatt Duran úr gyorsan elfoglalta helyét a fotelban, kiterítette újságját és nyugodtan olvasni kezdett.

Másnap Duran úr éppen a fotelban ült, újságot olvasott, amikor „valaki" szűkölve csapkodta kívülről a kilincset. Végre kinyílt az ajtó. A belépő kutya meglepődve nézte a fotelban ülő gazdáját, majd hirtelen elhatározással az ablakpárkányon termett, s féktelenül ugatott-morgott ki a kertbe.

— Ugyan mi lehet az? — hajtotta össze Duran az újságját, s az ablakhoz sietett. A kert csendes. Semmi nesz. Csak egy-egy falevél zörren, amint aláhull. Erőteljesebben kémlelt kifelé, de semmi gyanúsat nem talált. Ezúttal tévedett az én kutyuskám — gondolta és megfordult, hogy visszaüljön a fotelbe.

A kutya azonban már benne ült és vigyori képpel hunyorgott gazdájára.

(Fordította:
Dénes Géza)

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Ott leszünk!

(A XV. kerületben, a Kolozsvári úti zöldségüzletnél fotózta Balázs Eleonóra)

Ződre van a . . . ződre van a . . .

(Hegyeshalomban fotózta Szalai Tibor győrszentiváni olvasónk)

Akkor ezt az udvart megspórolhattuk volna!

(Óbudán, az új lakótelep egyik óvodájáról fényképezte Steiner Éva)

Az **UNIFIX gátolja a test- és izzadtságszag megjelenését!**
A fehérnemű, ágynemű sokáig friss marad, ami kellemes közellétet, kulturáltabb megjelenést biztosít.
Az **UNIFIX** nagyhatású fertőtlenítőszert tartalmaz és semlegesíti az öblítés

Azt hittük, a magyartalanságnak is van határa . . .

(A Csepeli Növényolajgyár tájékoztatóját beküldte Bauer Tibor soproni olvasónk)

Pernesz Marianne győri olvasónk kérésére közöljük: rovatunkban nemrégiben közölt felvételét — bizonyos kéményseprőkről és a temetkezési vállalatról — nem Győrött, hanem Zalaegerszegen készítette. A hiba a mi gépezetünkben volt! Elnézést!

DILEMMA

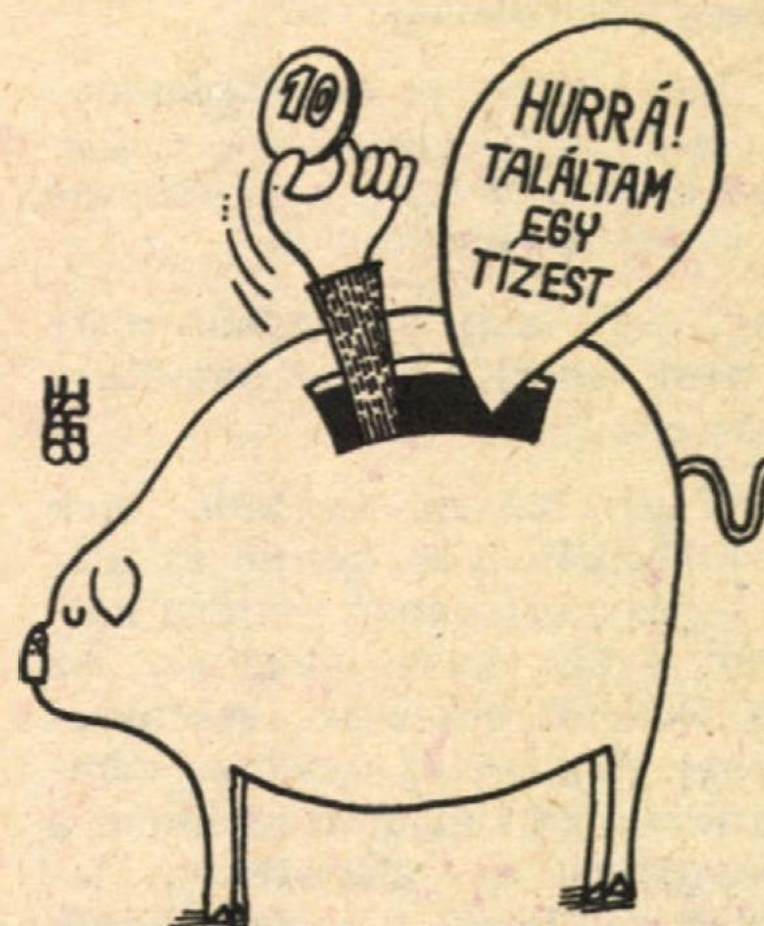
Egy frissen érett lányka gondja,
(ki a címeknek nagy bolondja)
hogy mivel töltse életét;
ekképp töri hát szép fejét:

„Az egyetemen éveken át
hallgassak meg sok előadást?
Bár a szigorlat rettentő —
csak így lehetnék d o k t o r n ő.

Vagy döntsek sorsomról másképp most,
s hallgassam meg inkább az orvost?
(sok lány helyemben ezt tenné) —
s akkor lehetnék d o k t o r n é.”

Lexa Klára

HÓ VÉGE

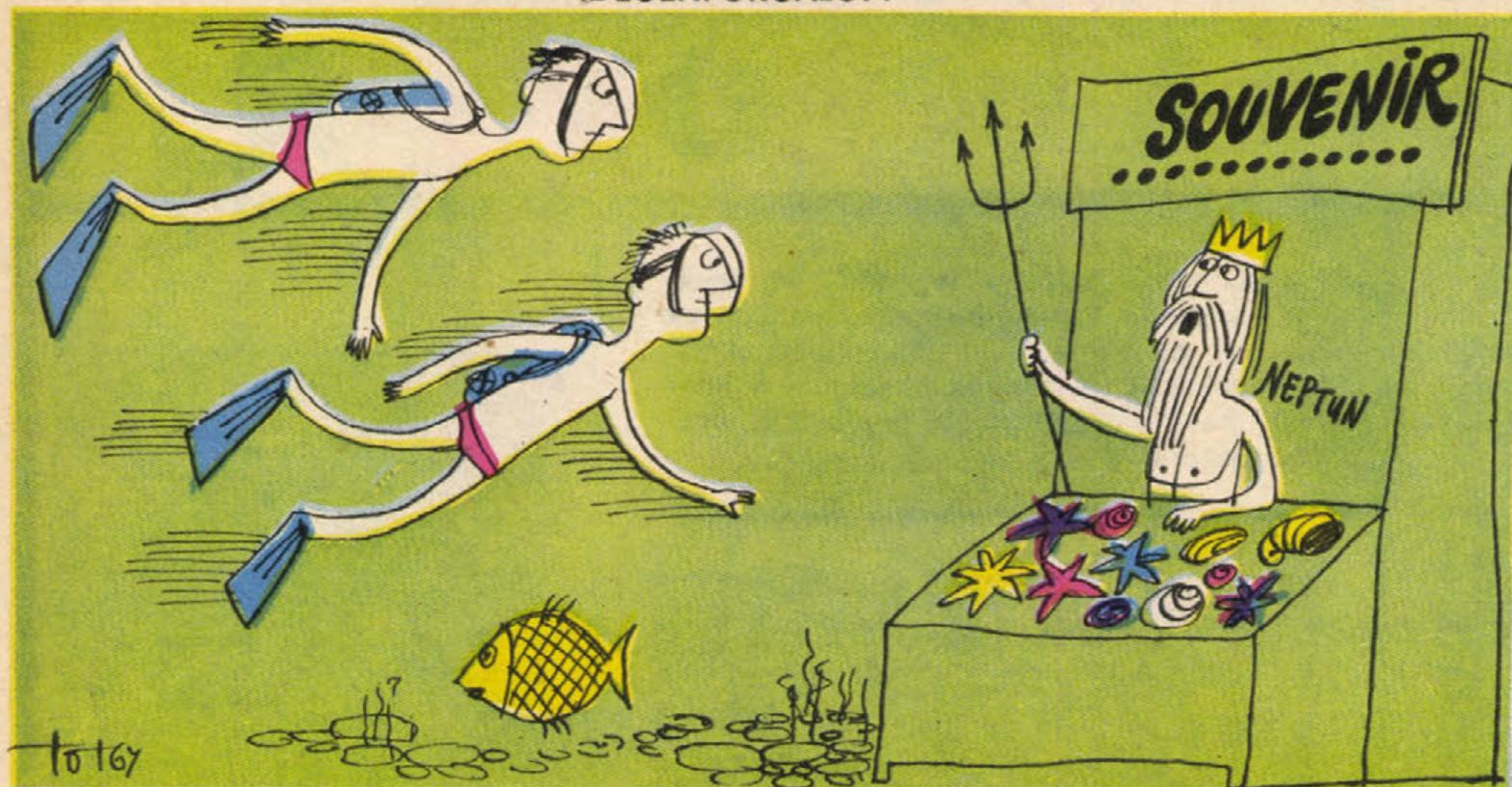

NAGYRA-VÁGYÁS

– Senki sem tilthatja meg, hogy egy külföldihez menjek feleségül!

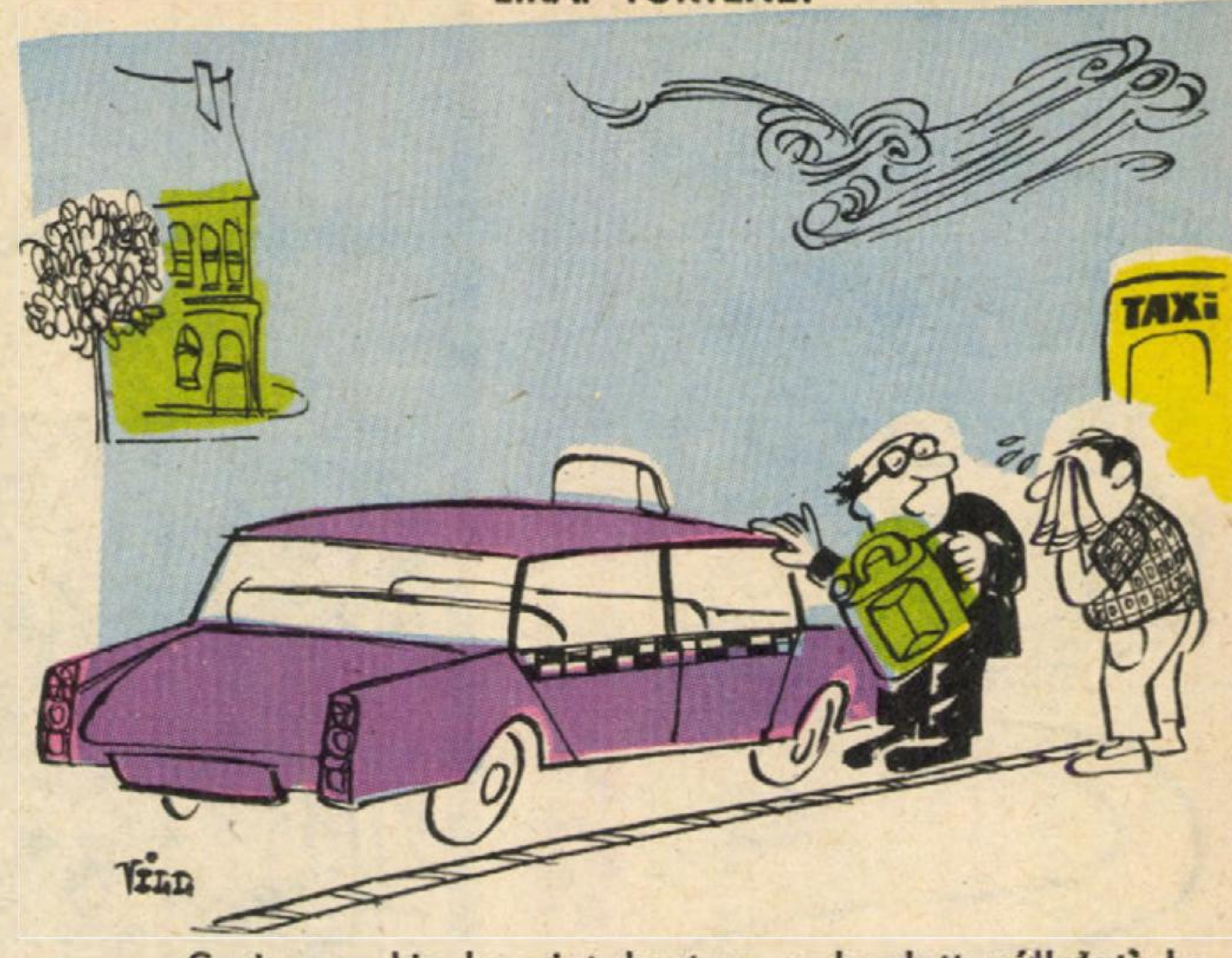

IDEGENFORGALOM

– Tengeri csillagot, kagylót, csigát tessék!

LÍRAI TÖRTÉNET

– Csak egy kis benzint hoztam a leadott vállalati kocsimnak. Nagyon szerettem…

NAGYMAMA KENTUCKYBÓL

KENTUCKY ÁLLAMBELI NAGYMAMA ÖTÉVES KISUNOKÁJÁT SZÍVESEN ELCSERÉLNÉM KÉTÉVES DRAPP BŐRÖNDRE. ÉRDEKLŐDÉS A BÉKE SZÁLLÓ PORTÁJÁN.

— Ezt a hirdetést szeretné feladni? — vette le döbbenten a szemüvegét a tisztviselő. Ötvenéves, jól öltözött férfi adta át neki a fenti szöveget, aki a kánikulában sötét posztóruhában izzadt és kétnapos szakállat viselt. Különben teljesen normálisnak tűnt.

— Igen, kérem — mondta csöppnyi idegen akcentussal —, tudom, kissé szokatlan a hirdetés szövege, de ennek története van.

— Tessék talán elmondani, mert így nem vehetjük fel — mondta a tisztviselő.

— Vagy három évtizede élek Dél-Amerikában — kezdte az idegen —, és mostanában minden kétháром évben haza látogatok. Az idén Bécsből érkeztem, szárnyashajóval. A gyors és udvarias vám- és útlevélvizsgálat után kiléptem a Duna-partra és elégedetten tapasztaltam, hogy a szolgáltatások javulásáról szóló hírek valónak bizonyultak: legalább húsz taxi várakozott a hajóállomásnál.

Fürgén az első kocsihoz léptem bőröndjeimmel, de a vezető sehol. Sebaj, gondoltam, és a másodikhoz léptem. Ott sem ült senki a volán mögött. Hogy rövidre fogjam, a húsz taxi közül csak egyben ült a vezető, aki a külvilágot kikapcsolva, egy P. Howard-regénybe mélyedt.

— A Béke Szállóba kérem! — mondtam, és készülődtem beszállni. A sofőr ingatta a fejét, anélkül, hogy felemelte volna.

— Nem! — mondta röviden.

— Nem jó arrafelé a közbiztonság? Akkor vigyen egy szállodába!

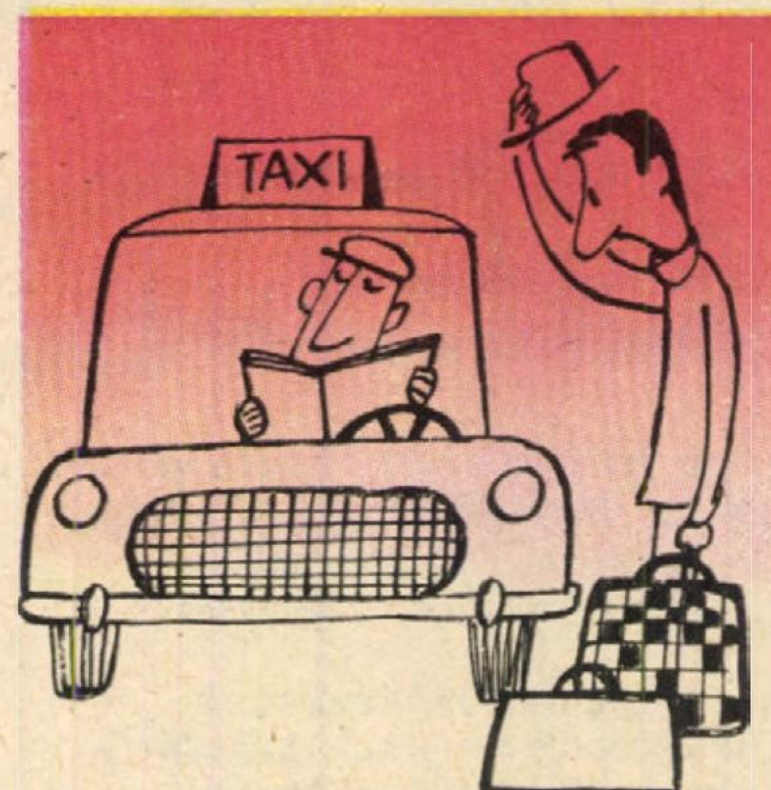
— Sehová nem megyek, uram, már lejárt a szolgálatom, csak egy barátomra várok.

— És a többi kocsi?

— Itt van a központunk! A kollégák leadták a kocsijukat és hazamentek.

— Uram — mondtam —, hátha késik a barátja. Addig elvihetne a szállóig, és hogy ne veszítsen semmit a regényből, az út alatt felolvasok önnek!

Piszkos Fred mondatai érdekesebbnek bizonyultak, mert a sofőr nem válaszolt. Ott álltunk az alkonyban, mi, a szárnyashajó utasai. Közöttük egy éltes nagymama, három kisunokájával. A várakozás perceiben szóba elegyedtünk. Elmondta, hogy Kentucky állambeli és három unokájával jött Budapestre, és megérdeklődte tőlem, mi a véleményem, hogyan lehet innen egy szállodába eljutni, mert van taxi, meg nincs is.

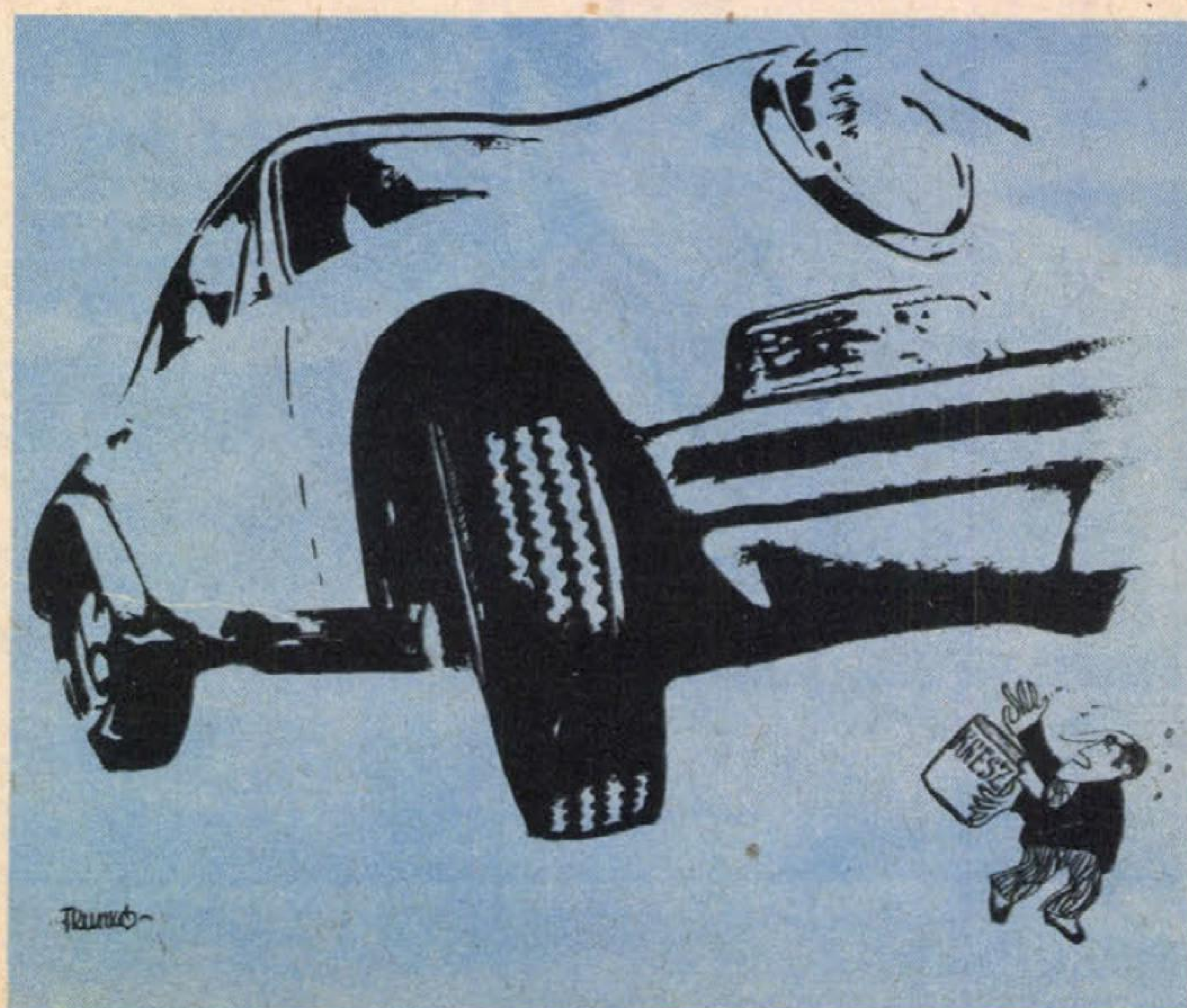
Közben fényköntösbe öltözött Budapest páratlan panorámája, amely újabb apró fénnyel gazdagodott: egy szabad taxi lámpájával. Felbuzgott bennem az ősi magyar virtus és átengedtem a szabad kocsit a Kentuckyba való nagymamának és bájos unokáinak. A dolog nem bizonyult egyszerűnek, ugyanis csak rövid közelharc után sikerült elsőbbségi jogaimat biztosítani a többi utassal szemben.

Amikor a kocsi elment, akkor döbbentem rá, hogy a tumultusban az én bőröndjeimet is felrakták a taxiba, viszont a három unoka egyike ott pityergett mellettem.

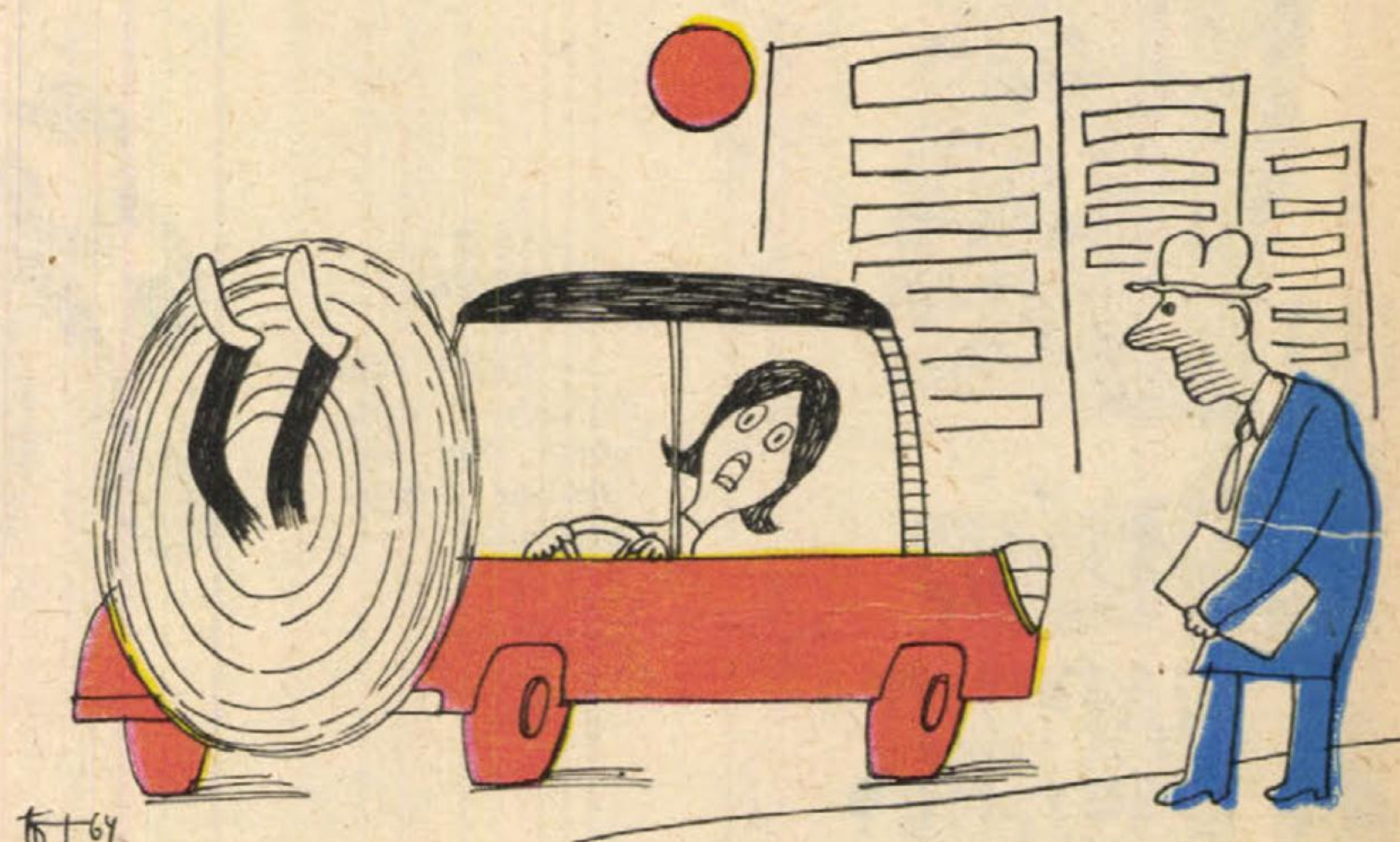
A néni úgylátszik, nem kapott szobát a szállodában, mert eredménytelenül telefonáltam körbe valamennyit, a bőröndben maradt a borotválkozó felszerelésem és valamennyi nyári ruhám. Viszont cserében velem lakik az ötéves kis Joan, aki időközben már néhány heves magyar indulatszót megtanult…

Tardos Péter

EGYENLŐTLEN KÜZDELEM

NEHÉZ INDÍTÁS

– Sikerült, Lajos, most már elengedheted a kurblit.

Szüretelik a szederfa
szenderedő levelét,
hogy aztán, mint planta teát
gyömöszöljék tebeléd...

Persze, vannak, akik inkább
szeszt főznek a szederből,
s tea helyett azt szürcsölik,
nem csészéből – vederből!...

Szilágyi György

239-ik rejtvényünk megfejtése:

Társasélet

A 100 forintos díjak nyertesei:

Gábor Jánosné, Bpest XX., Bányász u. 15.

Fazekas István, Sarród, Rákóczi u. 6.

Tóth Károlyné, Bpest XIII., Gömb u. 29.

240. REJTVÉNYÜNK

K	R B

A megfejtéseket legkésőbb szeptember 11-ig kell postára adni kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában, 72.2337/2-36 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

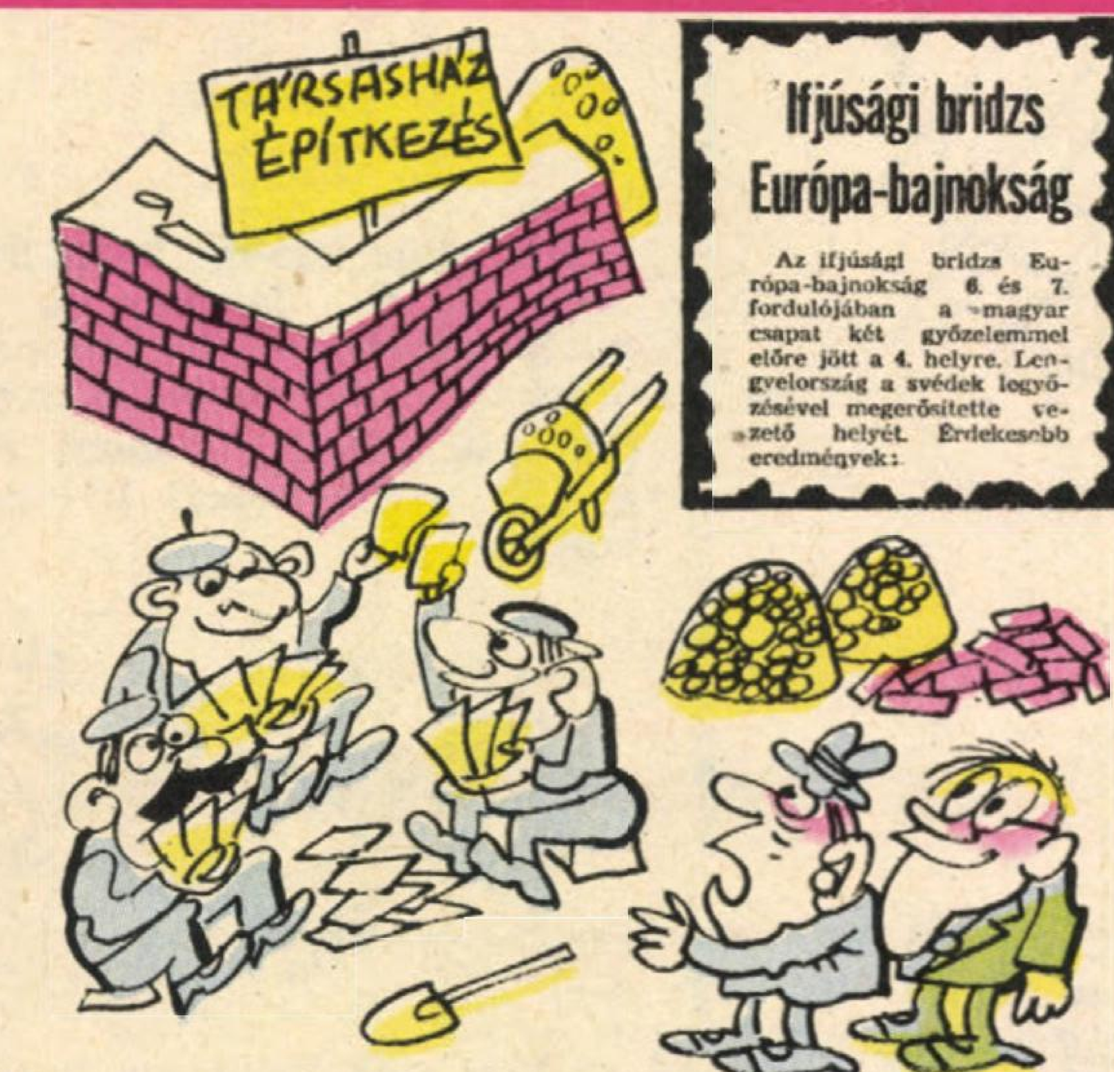
Fülöp György rajzai

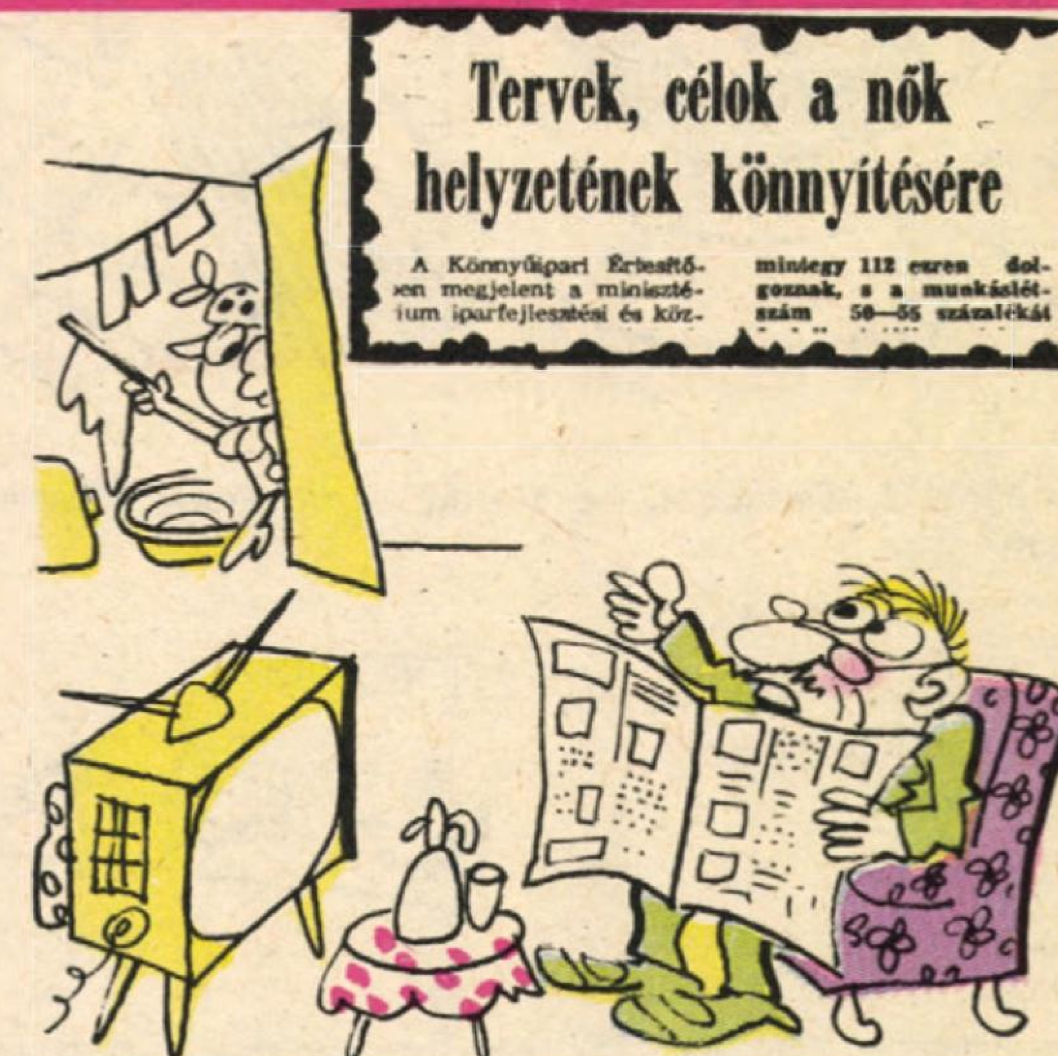
– Micsoda különbség! Most már összevonva sem jönnek ki...

– Na, ezt is megértük. Ha ez így megy tovább, jövőre talán még gyümölcs is lesz.

– Itt az edzőtábor...

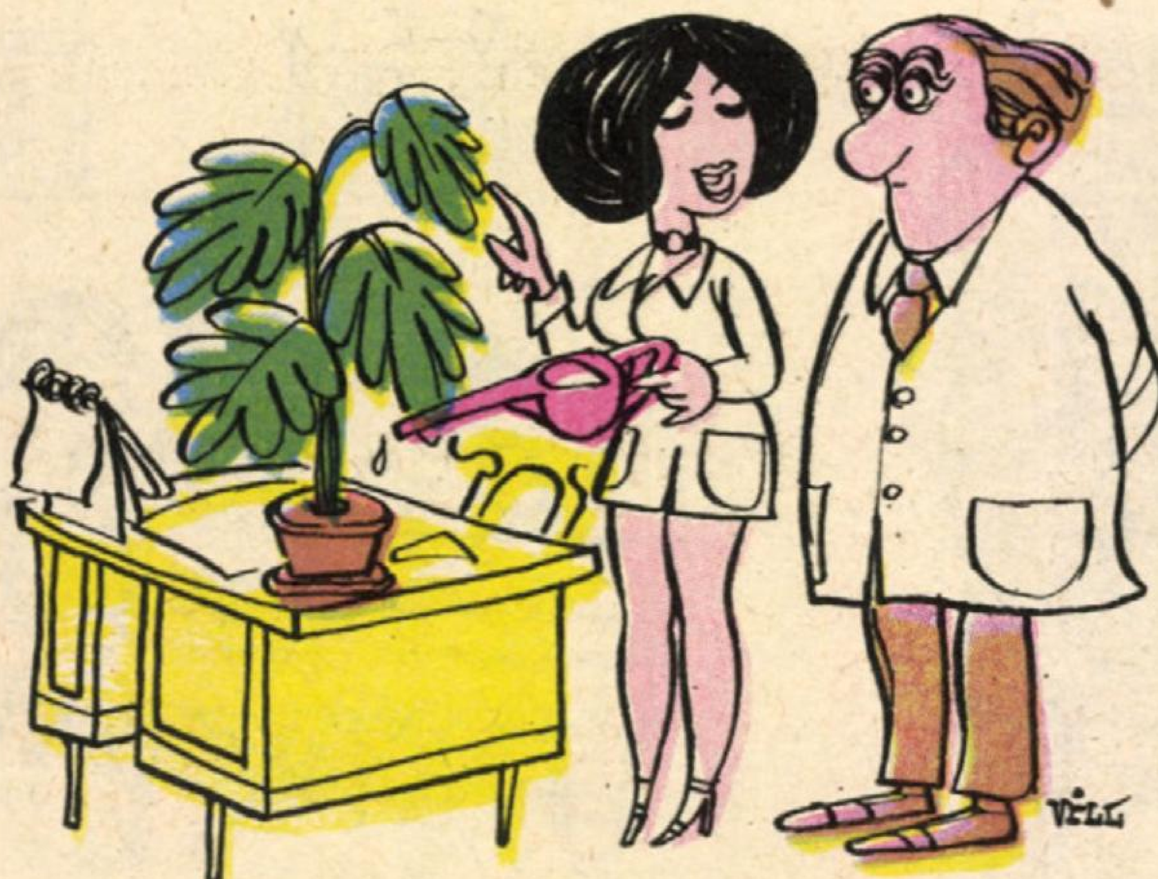
– Te csak mossál tovább, fiam, én közben felolvasom neked, hogy mit terveznek a női munka megkönnyítésére.

VIGYÁZAT, AGYTOLVAJOK!

Már szakkifejezést is találtak arra a jelenségre, amikor az egyik ország tudósokat csábít el a másik országból. Ez az AGYLOPÁS. Amerika az agytolvajok legbőségesebb lelőhelye, főleg nagyvállalatok szippantják el az európai tudományos intézetekből az arra érdemes tudósokat. Újabban nemcsak Angliából, hanem Nyugat-Németországból is „toboroznak". A közelmúltban egy 17-tagú nyugatnémet tudósküldöttség utazott az Egyesült Államokba, hogy visszahívja a kivándorolt német tudósokat, vagyis: visszalopja az agyakat. Az eredmény: a 17-tagú tudósküldöttségből mindössze ketten tértek haza.

Hogy ez a kettő miért nem kellett az amerikaiaknak, tudományos rejtély marad.

BÜSZKESÉG

– Alig egy hónapja vagyok a vállalatnál, és máris kibújt egy új hajtás!...

SZÓRAKOZOTTSÁG

SÜRGŐS TELEFON

– Mondd, fiacskám, te tudtál arról, hogy födémcsere lesz a lakásunkban?...

MEGROVÁS

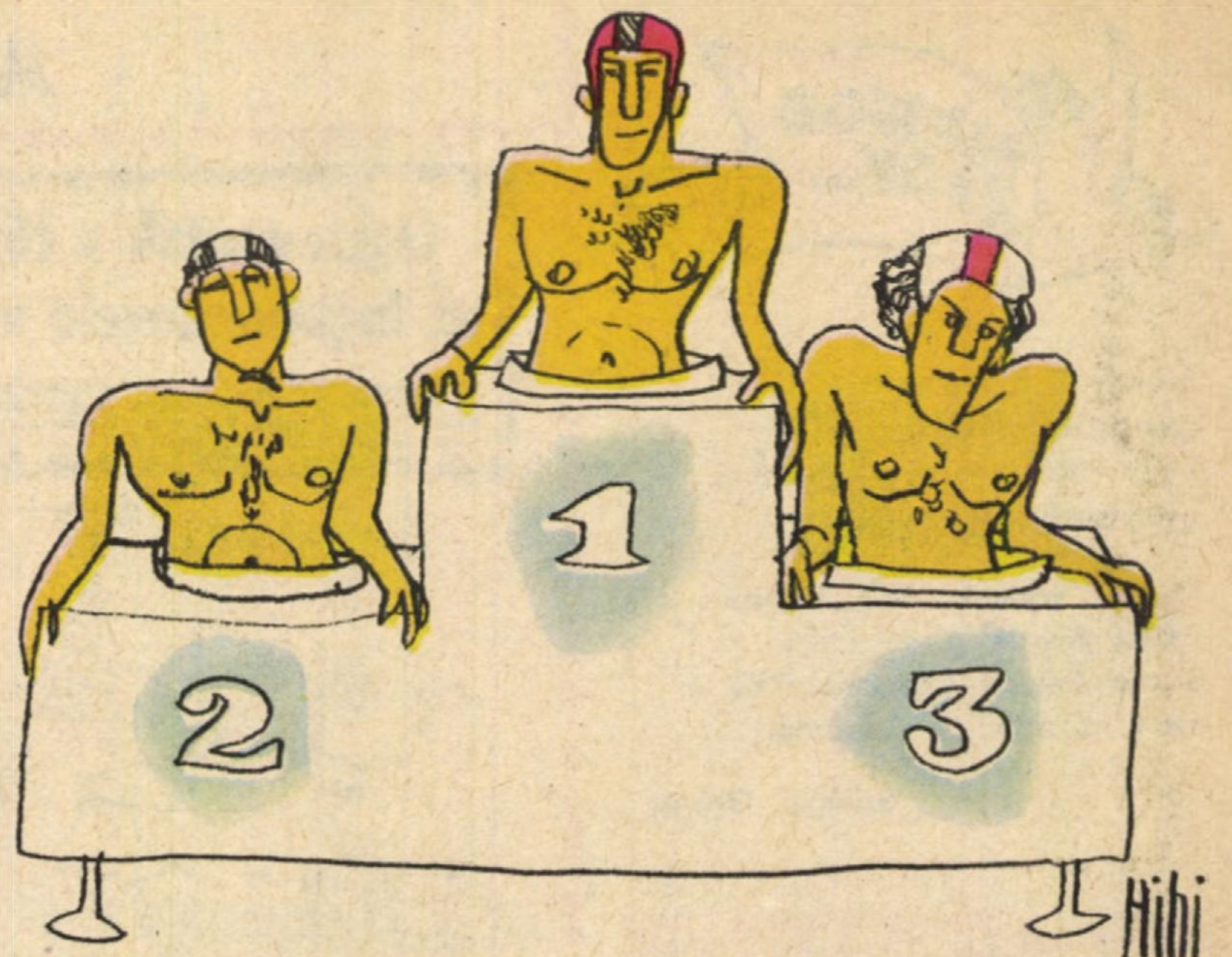
– Micsoda kispolgári szemlélet! Folyton csak a hasaddal törődsz!...

FELHÁBORODOTT FIATALOK

– Hallatlan! Nem szégyellik a szemüket mereszteni ránk!

A KAJAK EGYES GYŐZTESEI

tribün

Női labdarúgó-mérkőzés Dániában. Játékvezető a középcsatárhoz: „Engem nem érdekel, hogy a meccs után ötórai teára megy, azonnal vegye ki a csavarókat a hajából!"

Olasz szakember merengése a bajnoki rajt táján. „Annyi a változás mostanában, hogy az ember már nem is tudja melyik klubnál edző."

Idős hölgy ütögette a labdát Surreyben, az Effingham Golf Club pályáján A rétet környező bozótból hirtelen meztelen férfi bukkant elő és fenyegetőleg közeledett a hölgy felé. Az agg dáma megőrizte hidegvérét. „Ön klubtag?" — kiáltott a támadóra. „Nem" — mondta a jelenség egy kissé zavartan. „Akkor jó!" — mondta a matróna és golfütőjével könnyedén fejbecsapta a szatírt.

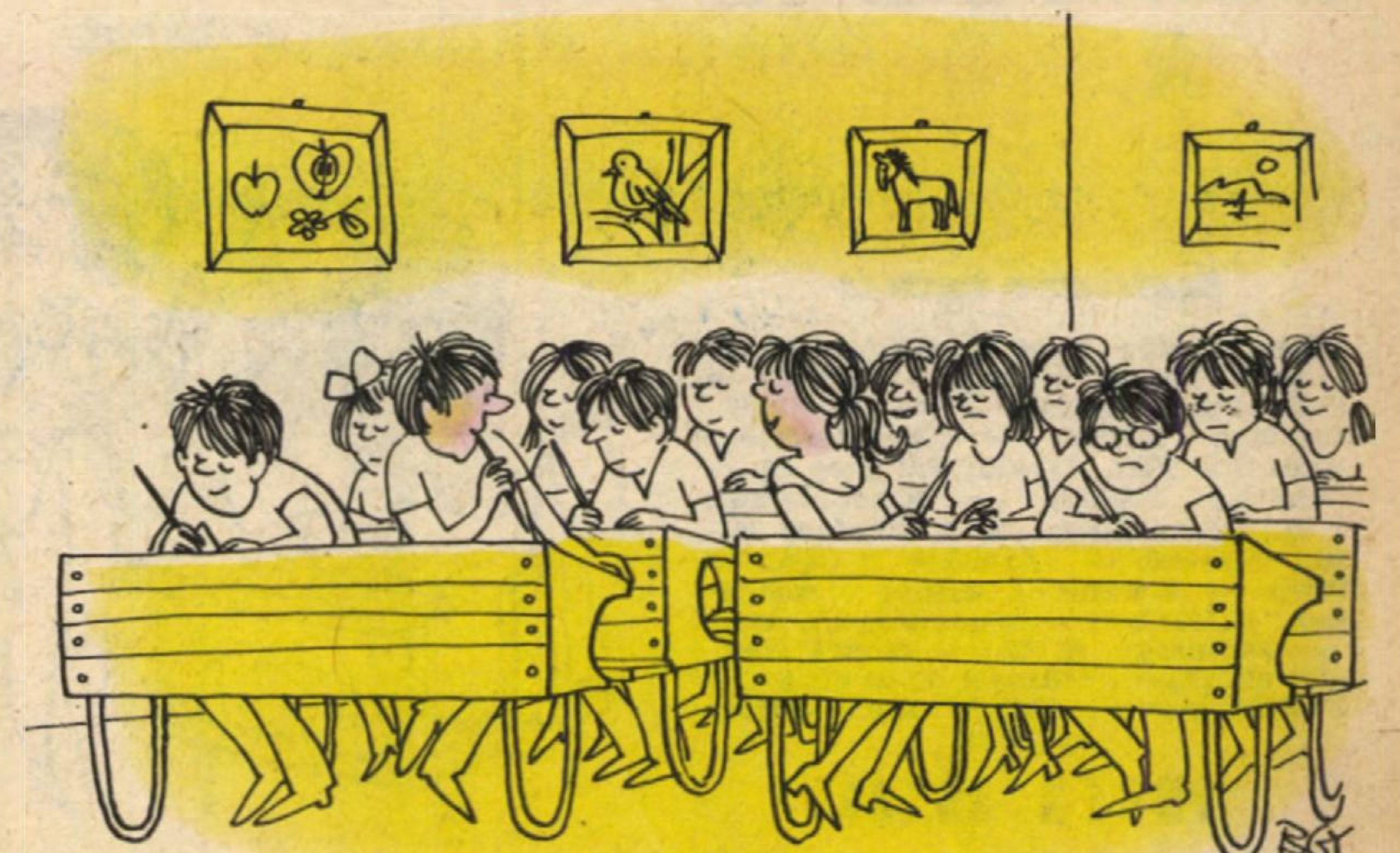

Holyland néven afféle bibliai témájú Disneyland épül Alabamában. Az ügyet jól érzékelteti a „Variety" c. lap egyik hirdetése: „Dávid és Góliát szerepére egy törpe és egy óriás birkózót felveszünk. Utóbbinak naponta négy alkalommal el kell esnie!"

(p. p.)

AZ ÉV ELSŐ FOGALMAZÁSA

„A legszebb nyári emlékem."